Tan Chảy

Contents

Tan Chảy **1**
1. Chương 1 . . . 1
2. Chương 2 . . . 3
3. Chương 3 . . . 5
4. Chương 4 . . . 6
5. Chương 5 . . . 7
6. Chương 6 . . . 8
7. Chương 7 . . . 10
8. Chương 8 . . . 13
9. Chương 9 . . . 15
10. Chương 10 . . . 17
11. Chương 11 . . . 20
12. Chương 12 . . . 21
13. Chương 13 . . . 22
14. Chương 14 . . . 24
15. Chương 15 . . . 26
16. Chương 16 . . . 26
17. Chương 17 . . . 29

Tan Chảy

Giới thiệu
Editor: ♪ Đậu ♪Thể loại: Đoản văn, hiện đại, 1×1, niên hạ, đô thị tình duyên, thất vọng mất mát, hồi hộp, ấm áp, tiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tan-chay

1. Chương 1

Thật không ngờ, tôi lại có cơ hội diện kiến loại chuyện mất trí nhớ máu chó —— ngày mùng 1 tháng 4, sau khi tỉnh lại, đầu óc tôi trống rỗng, hoàn toàn không biết mình ở nơi nào, thậm chí quên luôn tên của bản thân. Còn chưa kịp suy nghĩ kĩ, thì có một bóng người lao ra, là một đứa bé hơn 10 tuổi.“Anh tỉnh rồi!” Nó trông khá mừng rỡ, đôi mắt to tròn long lanh, phối hợp với mái tóc hơi xoăn, ừm, trị số nhan sắc rất cao, có lẽ giống với mẹ nó?

“Con trai?” Tôi thử gọi.

Cậu bé co rút khóe miệng: “Ai là con trai anh! Bản thân anh cũng chỉ mới hơn 20, lẽ nào anh còn chưa chào đời đã phọt em ra rồi à?”

Câu nói đó làm tôi suy ngẫm ròng rã nửa phút, giày vò người quá đi.

May mà khả năng tư duy logic của tôi không tệ lắm, mà cũng không phải kiểu người xét nét tính toán, nên tôi không sửa lại cái logic sai lầm "đàn ông sinh con" của cậu bé.

Tôi nhíu mày hỏi: "Ai u, bé con, ý của em là em lớn hơn anh?"

"Đúng vậy." Nó không chút do dự, thuần thục đắp chăn lên cho tôi, săn sóc hỏi, "Có đói bụng không, muốn ăn gì không?"

Thật là lớn hơn tôi sao??

Nhìn dáng dấp này của nó, khoảng 1m50 nhỉ, còn là gương mặt trẻ con cấp hai nữa, chẳng lẽ… chẳng lẽ là… kiểu mặt trẻ con, rối loạn dậy thì?

Tôi có phần không đành lòng, nhỏ giọng hỏi: "Vậy… Hai ta có quan hệ gì?"

Nó dọn chén với ly ở đầu giường, bất đắc dĩ: "Thật là anh quên hết sao?"

Này không phải phí lời à.

"Anh đoán xem?"

"… -_-#" Tôi gãi bụng, ặc, hình như… Tôi thuận miệng nói, "Cháu ngoại trai? Em họ? Em ruột? Em trai khóa dưới? Em trai hàng xóm?"

"Cũng gần gần rồi đó."

"Hả? Đến cùng là gì? Mà sao anh…"

Tôi lật chăn với cởi áo ngủ ra, lộ ra thân thể khá xa lạ.

"Mẹ nó!"

Gần như chỉ trong tích tắc, từ ngữ không được lịch thiệp bật ra khỏi miệng tôi.

Bụng tóp lại, vết thương nặng nhẹ ứ đọng, xương sườn hiện rõ ràng, da dẻ tái mét thô ráp, tay trắng bệch nhỏ gầy nổi rõ mạch máu, và cả cổ tay đầy vết máu…

Tôi trưng ra vẻ mặt game over tuyệt vọng, trợn mắt nhìn cậu bé trông không đáng tin lắm: "Em nói thật cho anh biết, rốt cục anh bị cái con mẹ gì? À không, là quái quỷ gì?"

Cậu bé cực kỳ bình tĩnh: "Không có chuyện gì cả, em sẽ nuôi anh mập lên, ai bảo anh không chịu ăn uống cho nhiều vào."

Tôi bắt đầu hoài nghi mình đã xuyên không, vì nhân phẩm quá kém nên mới phải chui vào cái bị thịt sắp chết này: "Chẳng lẽ là Bạch Cốt Tinh… A, Đường Tăng, Tôn Ngộ Không, sao còn chưa tới thu phục ta?"

"Đắp kín lại, cẩn thận bị lạnh. Còn nữa, anh vẫn chưa nói với em muốn ăn gì đâu đó?"

"Thật ra anh chỉ đang nằm mơ thôi phải không?"

"Ừ, vậy trong mơ muốn ăn gì nè?"

"Thịt."

"Anh vẫn chưa thể ăn được đồ quá nhiều mỡ, em bỏ thêm chút thịt bằm vào cháo của anh nhé."

Tôi cảm động kéo bàn tay hết sức mềm mịn lạnh lẽo của cậu bé, nước mắt lưng tròng: "Sao em đối tốt với anh vậy? Em thật không phải con trai anh sao? Chẳng lẽ, em là con gái?"

Lần này cậu bé không nhịn cười nổi, cười phá lên, gập cả eo xuống.

Tôi hoàn toàn không hiểu được nụ cười của nó. Dù sao thì nó trông cũng khá trung tính, nhìn kiểu môi hồng răng trắng đó đi, mắt còn to như vậy, lông mi cũng rất dài, nói không chừng thật sự là tiểu mỹ nữ ấy chứ. Nếu tôi có được đứa con trai/con gái như thế này, vợ tôi khẳng định là một bảo bối!

Nó lau nước mắt đọng lại ở khóe mắt, hít một hơi, cuối cùng nói với tôi: "Em là nam, anh có em cũng có."

Tôi liếc mắt nhìn phía dưới của cậu bé.

Ấy vậy mà tai nó nhanh chóng ửng đỏ, ánh mắt cũng tránh né loạn xạ. Phản ứng non nớt như vậy, đích thị là học sinh cấp hai! Tôi vừa phỉ nhổ trong lòng vừa gật đầu: "Ờm."

Mặt nó đỏ bừng, rủ mắt nói tiếp: "Em nhìn anh từ thời còn con nít cởi truồng lớn đến bây giờ… Quan hệ của chúng ta rất thân cận!"

"Ồ." Chờ đã, hình như có chỗ nào không đúng lắm.

"Thật ra em vẫn luôn muốn nói với anh… Nhưng không có cơ hội, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội rồi… Nên… nên…"

"Nói."

"Từ Cảnh, em thích anh."

Trong giây lát, tôi ý thức được mình tên là Từ Cảnh.

Trong giây lát, đầu tôi thật sự chập mạch.

Thành thật thì ai gặp phải tình huống như này cũng đều sẽ chập mạch mà phải không.

Tỉnh lại sau giấc ngủ quên hết mọi thứ, chỉ biết bản thân khoảng hơn 20 tuổi, cơ thể xấu xí giống như kẻ nghiện ma túy. Rồi có một cậu bé chăm sóc cho mình trông chỉ hơn 10 tuổi, à, tạm thời vẫn tính là một cậu bé xinh xắn. Cậu bé xinh xắn đó lại như bị động kinh, tự nhiên đỏ mặt, ngượng ngùng quay sang bộ "đầu lâu xương cốt" cùng giới tính tỏ tình ———— mẹ nó chứ!! Tác giả viết ra cái kịch bản thế này tuyệt đối bị cửa dập đầu rồi! Đây là cái thể loại nội dung mê sảng cỡ nào chứ!!

Có lẽ cậu bé xinh xắn cũng ý thức được tôi bị chập mạch không thể quay về ngay thế giới hiện thực.

Nó rất thức thời khom lưng, in một nụ hôn lên trán tôi, nói: "Anh gọi em Tiểu Trạch là được rồi."

Nói xong thì nhún nhảy đi ra ngoài.

Hai chữ "choáng váng" đã không còn hình dung nổi tâm tình của tôi.

Mười ngàn chữ đờ cờ mờ chạy qua giẫm đạp lên thi thể khô héo của tôi.

Thượng Đế, tôi không muốn làm Bạch Cốt Tinh! Tôi không thể chơi gay với thằng con nít! Tôi muốn kháng nghị! Tôi muốn trọng sinh!

2. Chương 2

Cuộc sống vốn không công bằng. Có người tỉnh lại là hoàng thái tử, mà có người lại biến thành bộ xương khô tình nghi bị cuồng tra tấn, mỗi ngày chơi SM đến bị chơi hư… Có người xuyên không không được thì có thể trọng sinh sống lại, còn có người…

"Đang nghĩ gì vậy?"

Tôi đang lạc trên cõi tiên thì bị kéo về. Tôi nhìn tên không ngừng cười mỉm nào đó bằng ánh mắt của nhà triết học: "Này, em đã ở đây chăm sóc anh ba ngày rồi, không về nhà à? Cha mẹ em sẽ lo lắng."

"Chờ anh tỉnh lại em sẽ đi."

"Tỉnh rồi?"

"Chờ nuôi anh lên 60kg, em lập tức đi. Nào, uống chút gà tiềm, trong nồi còn nhiều lắm."

"Em nuôi heo hay đang chăm sóc phụ nữ có thai vậy…"

“Người cao 1m74 mà cân nặng chỉ 45kg không đủ tư cách nói ra những lời này.”

Tôi uống một ngụm.

Không thể không nói trù nghệ của nó quả thật tuyệt vời, sa sâm, táo đỏ với mùi xương gà tiềm hòa quyện lại, chỉ cần mút nhẹ là da gà rơi ngay vào trong miệng, vừa mềm vừa thơm… Tôi vừa thưởng thức vừa hỏi: “Em không đi học sao?”

“Giờ đang nghỉ.”

“Ý là em vẫn đang đến trường?”

“…” Nó khẽ nhíu mày, hình như không biết phải trả lời như thế nào.

Tôi cười ha hả: “Nhìn đi, lộ mặt rồi chứ gì, anh là tầng lớp tri thức trong xã hội, còn em vẫn đang đến trường, rõ ràng anh lớn hơn em? Đừng nói em đang là nghiên cứu sinh? Hay học lên tiến sĩ?”

Nó không tranh luận với tôi, chỉ khẽ đổi sắc mặt, nhẹ giọng hỏi: “A Cảnh, anh nhớ ra?”

“?” [kuroneko3026.wp.com]

“Chuyện lúc trước, anh nhớ ra?”

Tôi ngẩn người, nghiêng đầu suy tư một lúc, nói: “Có vài chuyện hơi mơ hồ ấn tượng. Ví dụ như hiện giờ biết rất rõ đây là nhà anh, mâm, nĩa ăn này trước đây anh đã dùng rất nhiều lần. Cũng có chút ấn tượng với công việc của bản thân, hình như, anh làm việc ở ngân hàng, thường chạy nghiệp vụ, phải rồi, anh có hơn mười cái cà vạt mới tinh, xếp trong ngăn kéo…”

“Còn chuyện khác, có nhớ cha mẹ anh không?”

“Nhớ. Cha mẹ anh đã ly dị lúc anh học tiểu học, bây giờ mẹ… chắc đang ở nước ngoài… Còn cha… À, cái này không nhớ rõ được. À mà, anh còn nhớ một số bạn học thời đại học…”

“Tên họ, còn nhớ chứ?”

“À để anh thử chút xem. Dương Lỗi… La Tuyết Sa…”

Tiểu Trạch nghe tôi lề mề nhớ ra tên bạn bè, nó uống một ngụm nước chanh. Nó vẫn không nhìn tôi, nhưng kỳ quái là, ngón tay trắng nõn của nó lại đang khẽ run.

Tôi đếm ngón tay như trẻ con học toán, bất chợt thoáng hiện ra một cái tên khá rõ ràng, rõ đến mức làm tim tôi quặn đau dữ dội.

Tôi gần như vô thức nắm chặt chăn, cả người đổ đầy mồ hôi lạnh như gặp ác mộng, sau đó khó khăn bật ra tên của người đó:

“Đặng… Viêm… Bân.”

Nó vẫn không ngẩng đầu nhìn tôi, giọng hơi nhỏ đi: “Còn nhớ chuyện liên quan đến anh ta không?”

Trực giác mách tôi biết, người tên Đăng Viêm Bân tuyệt đối rất liên quan đến tôi, nhưng bất luận tôi cố nhớ thế nào thì trong đầu cũng chỉ có một vệt bóng người cao gầy, còn lại chẳng có gì cả.

Vả lại, càng muốn nhớ đầu sẽ càng đau, tim cũng đau co thắt như bị bệnh.

Tiểu Trạch bỗng đặt ly nước chanh xuống, quỳ chân lên cạnh giường, ôm chầm lấy tôi.

Thân hình nó thật sự rất nhỏ nhắn, bị nó ôm như thế cứ như đang bị một con vật nhỏ làm nũng. Mà nó ôm rất chặt, chặt đến mức làm tôi đau đớn, nhưng bất ngờ là hành động của nó làm tôi an lòng.

Nó không ngừng lặp đi lặp lại một câu nói bên tai tôi: “Đừng khóc… Đừng khóc… Ít nhất, anh vẫn còn có em.”

Tôi không tài nào hiểu được lời nó nói, bởi tôi không hề khóc.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, tôi thật sự làm ướt phần vai áo sơ mi của nó, buồn cười —— người trưởng thành đang được một cậu nhóc an ủi. Mà thôi, quên đi. Bộ xương khô như tôi còn cần tôn nghiêm gì nữa.

Nói chứ, người cậu nhóc lạnh lạnh, thật thoải mái.

Cái ôm cũng thật thoải mái.

Vững chãi, cảm giác thật quen thuộc.

3. Chương 3

Nói không cần tôn nghiêm gì đó tuyệt đối là nói đùa đấy. Người đàn ông chòm sao Sư Tử như tôi đây là một người có chủ nghĩa đàn ông cực lớn!

Nhưng mà, ở cùng cậu nhóc này, thật sự… rất mất mặt!

Những ngày tỉnh lại vừa qua, thân thể xương khô không thể đứng dậy nổi, chuyện mất mặt không gì bằng… lúc đi tè, phải để nó cầm bô hứng; còn đi nặng, hoặc bị nó đỡ đi, hoặc bị ôm vào WC… Chuyện như thế thật sự không muốn trải qua thêm lần nào nữa. Ngay cả bản thân tôi cũng ghét không chịu được, mà sao cậu bé ngay cả nhíu mày cũng không thèm nhíu lấy một cái, hơn nữa lại còn cực cẩn thận. Tôi tè xong nó còn muốn lau cho tôi, tôi đi nặng nó sẽ ngồi xổm ngoài cửa, thỉnh thoảng hỏi tôi có cần gì không —— đệt mợ! Anh cần nhóc mau đi chỗ khác chơi, đừng có ngồi ở ngoài đó yên lặng nghe anh bõm bõm chứ!!

Đương nhiên, loại chuyện vượt quá giới hạn con người này trải qua nhiều rồi, tôi cũng dần quen thuộc.

Mỗi tối nó đều bế tôi vào nhà vệ sinh tắm rửa, tắm từ đầu xuống chân, tôi không oán giận; mỗi ngày nó đều dìu tôi đứng trên cái cân, xong nhíu mày như đang phân biệt thịt heo mà bóp chỗ này, nhéo chỗ kia trên người tôi, tôi cũng không nói gì.

Cũng may, một tuần sau đó, tôi rốt cục, có thể, đi rồi!

Lần đầu tiên tự mình đi WC xè xè, tự mình bõm bõm, tự mình đi bộ trong phòng, quả thật chẳng thể thoải mái hơn nữa.

Nhưng… thằng nhóc kia, có thể đừng trưng ra vẻ mặt trống vắng cô quạnh như thế không? Hóa ra không cần nhóc dẫn đi tè là anh sai à???

Bó tay rồi, tôi không thể làm gì khác ngoài phớt lờ ánh mắt ai oán hờn tủi của nó, mà bắt đầu quan sát nhà mình.

Cây trồng trên ban công rất tươi tốt, sàn nhà sạch bóng, phòng bếp thơm ngát, chậu cá trong phòng khách vẫn còn, một dải bọt khí sủi trong bể, có con cá vàng màu đỏ bơi lội.

Tôi bước đến nhìn chằm chằm con cá vàng thật lâu, không cầm lòng được mỉm cười: “Mày còn sống à, bé Đỏ.”

“Có em chăm sóc đương nhiên phải sống rồi.”

“Ừ, cảm ơn em.”

Đứa nhỏ không nói tiếp, tôi có chút giật mình, quay lại nhìn nó.

Đây là lần đầu tiên tôi nghiêm túc nhìn nó. Bây giờ hình như nó cao lớn hơn so với lần đầu gặp mặt… Khoảng chừng 1m60 mấy. Tóc nó vàng nhạt, hơi xõa ra, thật sự rất đáng yêu. Da trắng đến trong suốt, lông mi rất dài, môi hồng nhạt, hơi căng thẳng tí thôi mặt đã đỏ ửng lên, dáng vẻ ấy quá thích hợp bị người chà đạp.

Còn chưa kịp ý thức tôi đã giơ tay vò tóc nó. Quào, xúc cảm thật tốt, làm sao có thể mềm mượt đến vậy!

Mặt nó càng lúc càng đỏ, khó chịu tránh đi: “Đừng xem em là trẻ con!”

“Em không phải trẻ con hả?”

“Anh mới là trẻ con! Em nhìn anh từ thời cởi truồng trưởng thành đến bây giờ…”

…Cởi truồng.

“Ồ? Vậy em là cha anh?”

Tôi thuận miệng nói ra câu hài hước, không ngờ đứa nhỏ này thật sự nghiêm túc suy tư, đôi lông mày đẹp nhíu lại: “Chắc… Cũng có thể nói là vậy.”

“… Nên nói chúng ta đang trình diễn tình yêu cấm kị đó hả? Cha yêu con trai của mình?”

Thằng nhóc không đỡ nổi ấy nghe xong thì mở to mắt, thỏa mãn sung sướng: “A Cảnh! Cuối cùng anh cũng bắt đầu tiếp nhận em rồi hả??”

Đại thần ơi, xin hỏi trọng điểm? Xin hỏi trọng điểm nằm ở đâu vậy???

4. Chương 4

Một tháng sau đó, tức tháng 5, lần đầu tiên tôi với cậu nhóc cùng nhau đi ra ngoài mua đồ ăn. Hành vi của cậu nhóc mang đầy tính bản năng người mẹ, tôi không còn sức phỉ nhổ nữa rồi.

Ở trước cửa, nó chỉnh lại quần áo cho tôi, trên đường đi, giúp tôi thắt lại dây giày, nắm tay dắt tôi qua đường, lúc ăn gắp rau cho tôi, đi chợ mua thức ăn thì nghiêm túc nói với tôi “Không được ăn kiêng”, nhìn thấy khu vui chơi quay sang hỏi tôi “Có muốn chơi không?”

Thật ra, vốn dĩ tôi phải mất cảm giác rồi.

Vấn đề là, vì cái quái quỷ gì mà lại gặp phải một số cô gái thần bí đứng bên cạnh ríu rít “Ôi trời, mày xem niên hạ kìa” “Thật moe chênh lệch chiều cao” “Ư ư kém tuổi nhau kìa” “Anh em hả! Em trai tuyệt đối là công!”…

Tôi, một người trưởng thành có tôn nghiêm bị một cậu con trai thơ ngây chăm sóc… Nghe có thấu chỗ nào không!!!

“A Cảnh? Đay là miếng thịt cuối cùng rồi, muốn ăn không?”

Một miếng thịt thơm phức hươ hươ trước mặt tôi. Tôi quyết định trước hết tạm thời lảng tránh những vấn đề triết học cao thâm kia, há miệng ăn cái đã. Hô. Ăn ngon thật. Tôi lập tức dùng ánh mắt nói với cậu nhóc lần sau phải làm như thế tại nhà cho tôi. Nó ngay lập tức đáp lại bằng nụ cười.

“Ây da, anh bạn, em trai cậu tốt với cậu thật đó! Phúc phận tu luyện từ đâu cơ chứ. Cậu nhìn em trai người ta đi, lúc nào cũng muốn tranh giành với anh trai, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy đứa trẻ hiểu chuyện chăm sóc như vậy đấy…”

“…” Tôi đã nằm trong trạng thái choáng đầu, không cách nào đáp lời được.

Cậu nhóc ngồi đối diện tôi được tán thưởng thì lại đỏ mặt, nhăn nhó hồi lâu, thậm chí còn ám muội chạm nhẹ vào chân tôi, rồi mới nở nụ cười xán lạn nói với bác gái: “Dì à, cháu không phải em trai anh ấy, cháu là người…”

Tôi còn đang thơ thẩn ngoài vũ trụ ngay tức khắc bị nó kéo về Trái Đất, sợ đến mức nhanh chóng nhét đống thịt viên vào miệng nó, quay sang cười hì hì với bác gái: “Nó là bạn tốt từ thời mặc quần liền đũng với cháu! Anh em tốt… Ha ha… Ha ha ha.”

Bác gái tỏ vẻ rất hiểu tình nghĩa của anh em chúng tôi, cho chúng tôi thêm hai chén cơm nữa.

Tôi thấp giọng nói cậu nhóc: “Ai bảo em nói lung tung, anh cũng không phải kẻ ái nhi, không phải kiểu…”

Còn chưa kịp nói ra ba chữ "quan hệ đó" thì cậu nhóc đã nuốt thịt viên xuống, kích động nhìn tôi: "Cái gì… Quần liền đũng là cái gì?"

Tôi không hề nghĩ ngợi: "Mặc chung một quần, ý chỉ quan hệ rất tốt."

Kết quả nhóc con đỏ cả người, hệt như con tôm luộc: "Thật ra… Em còn chưa nghĩ đến chuyện cùng anh… Em tưởng anh chỉ tiếp nhận kiểu yêu Plato (*)… Nhưng nếu anh đồng ý, em vẫn có thể…"

(*) Kiểu yêu Plato: Hay còn gọi là tình yêu lãng mạn đơn thuần, tình yêu trên tinh thần, bài xích tình yêu nhục dục, đặt theo tên nhà Triết học phương Tây Plato.

Plato em gái cậu!

Ai mau đến giúp tôi bắt cái tên người ngoài hành tinh này đi đi!

5. Chương 5

Kết quả ngày hôm đó tôi vẫn cùng tên người ngoài hành tinh đi vào khu vui chơi. Không phải nó đi theo tôi, mà là tôi đi theo nó! Nhìn bộ dạng đáng thương chưa từng được đi của cậu nhóc, thôi quên đi, nó đã chăm sóc tôi lâu như thế, đôi lúc tôi cũng nên thỏa mãn nó vậy.

Cơ thể của tôi không thể chơi mấy trò chơi kích thích, nhưng thân là một người đàn ông mang chòm sao Sư Tử, tôi cũng không tiện ngồi trên mấy trò ngựa gỗ gì đấy… Cho nên chúng tôi như hai kẻ đi dạo bộ trong công viên nào chơi thuyền hải tặc, nhảy ngang qua ếch xanh, lách qua dòng nước xiết, tạt qua tàu lượn siêu tốc, rốt cục, như hai con rùa đen một lớn một nhỏ bò vào bánh xe chọc trời.

Bất tri bất giác, đề tài của chúng tôi đổi từ tiết mục truyền hình đến robot rồi điện ảnh, sau đấy, là đến nằm mơ.

Cậu nhóc hỏi tôi gần đây có mơ thấy cái gì không.

Tôi trả lời, rất chung chung.

Nó lại nói, anh nhớ thêm đi.

Tôi ngẫm nghĩ, thật sự nhớ ra giấc mộng liên tục mơ thấy. Tôi nói, tôi mơ thấy bản thân đi về nhà, đổi giày, chưa bật ti vi đã ngồi vật xuống ghế sofa ngây người nhìn chậu cá, còn lầm bầm như tên điên lầm bầm, rồi bước xuống nhà bếp cầm một con dao, sau đó không còn ấn tượng nào khác.

Sau khi nghe được chuyện đó, cậu nhóc đưa ly trà sữa không đá cho tôi, kể về giấc mộng của nó như đang trao đổi.

Nó nói, nó mơ thấy bản thân biến thành cái gối của tôi, mỗi ngày tôi ngủ trên người nó, mọi giấc mộng tôi mơ thấy nó đều biết. Nó có thể biến tất thảy giấc mộng của tôi thành mộng đẹp. Một nửa cuộc đời của tôi đều trải qua với nó.

Thật ra, suốt một tháng sống chung với nhau, cậu nhóc tỏ tình với tôi không dưới 10 lần, tôi đều không để trong lòng, mà khi tôi nghe nó kể qua loa về giấc mộng ấy, tôi lại có cảm giác kỳ diệu tựa như có gì đó chặn lại hô hấp, làm tôi thở dồn dập.

Tôi mở to mắt nhìn nó.

Lúc này, Tiểu Trạch ngồi đối diện tôi, toàn thân trắng bóc. Cậu nhóc chống cùi chỏ lên cạnh cửa, tóc phất phơ trong gió. Da nó trắng nõn, toàn thân như bóng hình hòa vào bánh xe chọc trời, nửa phần trong suốt.

Bánh xe từ từ nhích lên cao, cảnh sắc bên dưới càng lúc càng rộng lớn bao la, ánh mặt trời cũng càng thêm gay gắt. Tóc của Tiểu Trạch bị gió thổi lất phất, làm người ta có ảo giác chúng mang sắc vàng.

Chúng tôi tiếp tục tán gẫu rất nhiều về giấc mộng, vui sướng, hoảng sợ, buồn cười, đau lòng.

Rồi tôi buồn ngủ.

Lúc tỉnh lại, tôi phát hiện mình nằm nghiêng trên đùi cậu nhóc, chúng tôi đã đến đỉnh cao nhất của bánh xe chọc trời.

"Tỉnh rồi?" Nó nhẹ giọng hỏi.

Tôi mở mắt nhìn, trong nháy mắt ấy tôi hơi hoảng hốt.

Bởi làm thế nào mà cậu nhóc lại gầy gò đi? Trước đây nó đâu có quầng mắt thâm đen đâu, mà hiện tại lại có, môi cũng khô khốc hơn.

"Em không thoải mái?" Tôi nhanh chóng bò dậy, hỏi.

"Vẫn ổn, khát thôi."

"Sao em không gọi anh dậy?"

Nó cười khẽ: "Nhìn anh ngủ ngon quá, em không nỡ."

"Em đừng nói với anh bây giờ chúng ta đã đi vòng thứ ba đấy nhé."

"Là vòng thứ sáu…"

"Cái thằng gấu con này!"

Nó vô tội sờ đầu.

Bước xuống bánh xe chọc trời, tôi lập tức mua chai nước suối cho cậu nhóc, uống rồi trông có vẻ tốt hơn.

Không biết có phải cảm giác của tôi bị sai hay không, mà tôi thấy nó lại cao lớn hơn… Trước đây là tôi nhìn xuống nó, mà giờ, lại…

Ầy, chắc ảo giác thôi. Ai bảo ông cụ non này thích đi ở chỗ cao, con nít mà, lòng tự ái cao lắm, không phải tôi không thể hiểu.

P/s: Vì Tiểu Trạch ngày càng lớn trong mắt Từ Cảnh nên từ chương sau mình chuyển từ gọi là "nó" thành "cậu" nhé.

6. Chương 6

Đời trước chắc chắn Tiểu Trạch là một người nuôi heo chuyên nghiệp.

Cái lúc tôi mới tỉnh lại có 45kg, mà giờ thật sự lên 55kg.

Thật là… chỉ trong có hai, ba tháng chứ mấy?

Hơn nữa cậu ấy còn là một người có niềm đam mê, nuôi heo không những phải có thịt, mà còn muốn bắp thịt phải rắn chắc. Nên mỗi sáng cậu đều kéo tôi từ trên giường dậy, dắt tôi cùng chạy bộ. Nói là cùng, chứ thật ra cậu chẳng chạy gì cả. Mà tôi cũng không ép cậu chạy. Thân thể đứa nhỏ này không biết làm sao mà một khi chảy mồ hôi nhiều, cộng thêm chậm trễ chưa uống nước, thì sẽ như biến thành người khác, trông có vẻ vừa gầy lại không có tinh thần.

Tiểu Trạch thích mưa. Đặc biệt là mưa mùa hè.

Mỗi lần chớp giật sét đánh, người xung quanh chạy tán loạn trên đường, bọn trẻ con sợ đến kêu la ai ái thì cậu lại rất kích động.

Tôi tận mắt nhìn thấy cậu như người điên đứng trong mưa dang hai tay ra… rồi lao băng băng khắp nơi.

Lúc đó tôi thật sự bỏ ra 1 phút để nghiêm túc suy nghĩ xem có phải cậu mắc bệnh tâm thần ngắt quãng không, hoặc là cậu bé thơ ngây gần đây xem quá nhiều phim tình cảm nên bắt đầu bắt chước theo nam chính trong phim, lao băng băng trong mưa, nhân khí tăng thần tốc.

Lúc đứng dưới mưa, tâm trạng của cậu cũng rất tốt.

Cậu sẽ dùng đôi mắt vô cùng đáng thương, lực sát thương mười phần nhìn tôi, nói, "Tiết trời đẹp như vậy mà không đi ra ngoài quả là rất đáng tiếc…"

Tôi choáng rồi, không còn sức thanh minh: Tiết trời đẹp là nhằm chỉ trời nắng mà?

Nhưng thôi, nhìn cậu đáng thương như thế, vẫn nên cùng cậu ra ngoài dạo thì hơn.

Vì thế, tôi không thể làm gì khác ngoài che dù đen đi ra ngoài với cậu.

Cậu chạy như bay, ủng đi mưa đạp xuống vũng nước bắn lên những hạt nước li ti. Quanh người cậu có làn sương mù nhàn nhạt.

Thỉnh thoảng cậu quay đầu nhìn tôi, khóe miệng khẽ cong cong.

Tay cậu không ngừng lướt qua những tán cây bung xõa ở ven đường, cứ như đang tưới nước cho chúng. Cuối cùng, cậu đứng trên con đường sáng rực bên kia, quay đầu lại nhìn tôi, rồi chìa tay ra với tôi.

"Sao?" Tôi hỏi.

"Nắm tay."

"… Ai nắm tay với em hả, nghĩ hay quá."

Cậu đong đưa bàn tay đang khẳng khít với tay của tôi, cười híp mắt: "Anh đó."

Tôi thầm mỉa mình quá mức vội vàng, nhưng vẫn sánh bước với cậu.

Mưa nhỏ, một giọt nước đọng rớt xuống từ trên lá cây, mang theo mùi thơm thoang thoảng. Tiểu Trạch lại như chưa từng ngửi qua mùi hương như thế nên đôi lúc phập phồng cánh mũi, hay thích dừng lại ngửi mùi hoa dại.

Tôi hơi mất tự nhiên miết lông mi còn vương nước của cậu, nói: "Hình như em lại cao lớn thêm."

"Em đang thời kì phát triển mà."

"Nhưng cũng lớn nhanh quá…"

"Có phải cảm thấy áp lực không?"

"Xì." Tôi hơi khó chịu, nhưng vẫn nói tiếp: "Tuy không muốn thừa nhận nhưng dựa theo điệu này của em, sau này chắc cao hơn anh rồi."

Cậu mở miệng, giọng nhẹ nhàng: "Sẽ không."

"Em biết?"

"Ừm." Cậu nhéo ngón tay tôi, cười nói, "A Cảnh, chuyện người cao lên không quan trọng, quan trọng chính là… Anh nhìn mặt đất chút đi."

"Mặt đất?"

Tôi cúi đầu nhìn, mặt đất bằng phẳng đâu đâu cũng có vũng nước cạn.

"Làm sao?" Tôi nghi hoặc, không biết tên ngoài hành tinh này lại muốn phát biểu ra câu gì làm tôi không thể hiểu nổi.

"A Cảnh, anh xem, chúng ta đang bước đi ở giữa hai thế giới này."

"Hả?" [kuroneko3026]

Tôi quan sát cẩn thận cảnh tượng trong vũng nước.

Đúng là vậy.

Cây cối, bụi cỏ, xe cộ đều có bóng hình rất rõ dưới chân chúng tôi, thậm chí ngay cả những đám mây trên trời cũng có thể soi thấy trong vũng nước. Chúng tôi gần như đang bước đi trên mặt nước, bước đi trên bầu trời, mà cũng như bước đi giữa hai thế giới kỳ diệu.

"Thế giới nào mới là thực."

"Hở?"

Tiểu Trạch nhìn tôi mỉm cười, chẳng biết vì sao, tôi lại thấy nụ cười của cậu mang nét cô đơn. Cậu chỉ vào thế giới trong vũng nước, nhẹ giọng hỏi: "A Cảnh, có lẽ nào, nơi anh thật sự sống là ở bên đó chăng?"

Được rồi, tên ngoài hành tinh này lại bắt đầu phát biểu lời nói kỳ dị rồi.

Tôi trơ ra nhìn cậu, biểu thị mình không hiểu.

Cậu kéo tay tôi, bước từng bước về trước. Vũng nước bị khuấy động nổi lên từng gợn sóng, hình ảnh trong ấy phai mờ đi. Giọng cậu hiền hòa: "Thật ra thế giới này đẹp đẽ hơn rất nhiều so với bên kia mà."

… Kính nhờ cậu nói tiếng người với.

"Sương mù ở đây cũng mang sắc màu rực rỡ."

Ờ…? Hình như sương mù quanh đây quả thật có chút màu sắc cầu vồng.

"Chỉ cần anh muốn, anh sẽ có thể nhìn thấy chuồn chuồn, nhìn thấy lá sen, từng lá từng lá sen."

"Từng đóa từng đóa sen trắng như tuyết bung nở."

Trong phút giây ấy, dường như tôi thật sự nhìn thấy chuồn chuồn, lá sen và hoa sen.

Sương mù ngũ sắc ngưng tụ lại, hệt như bút vẽ phác họa ra hình dạng cảnh vật trong không khí.

Đương nhiên, chỉ là trong giây phút thôi.

Một giây sau đó, không có gì cả.

Tôi mới ý thức được, vừa nãy chẳng lẽ mình bị thôi miên hay sao???

Cậu kích động nhìn tôi: "Thế nào? Nhìn thấy không? Nhìn thấy không?"

Tôi đen mặt: "Cái tên biến thái kia mới làm gì với anh đấy?"

Trên mặt cậu tràn ngập sự vô tội: "Người ta là quý ông mà… à, gần đây có xem qua một số sách tâm lý học, muốn dùng thử thôi mà… Đừng chú ý quá, nếu anh nhìn thấy chỉ tỏ rõ kỹ thuật của người ta quá cao siêu thôi."

Mặt tôi đỏ như máu: "Người ta người ta em gái em ấy!"

7. Chương 7

Tiểu Trạch đúng là một con người thu hút.

Về cậu, điều tôi biết chỉ là: Tên này là thánh toàn năng, cái gì cũng biết. Thậm chí với học thuật cũng là toàn tài, cậu có thể đọc hiểu các loại sách ngôn ngữ, thậm chí còn dùng laptop của tôi đầu tư vào cổ phiếu! Còn thường xuyên đắc chí phân tích xu hướng thị trường với tôi như một chuyên gia. Cuối cùng tôi cũng biết số tiền tăng không ngừng nghỉ trong tài khoản mình từ đâu ra. Tôi không biết đến cùng mình bị bệnh bao lâu, chẳng trách cửa nát nhà tan;

Trên phương diện sở thích, cậu thích xem "Cậu Bé Bút Chì", lần nào xem cũng bật cười lớn trong phòng khách, tôi cảm thấy cậu có khả năng sẽ bắt chước Shin làm siêu nhân sống động, phát tín hiệu ánh sáng như thật;

Cậu đặc biệt hiểu cách chăm sóc sức khỏe, là một bình nước siêu cấp, lúc nào cũng đều uống nước, nhưng không đi vệ sinh;

Cậu thích nấu ăn giặt quần áo… Ơ kìa, tại sao tôi lại nhớ đến dáng vẻ hạnh phúc của cậu khi gặt quần lót cho tôi nhỉ. Chuyện đó đã tạo thành bóng ma trong lòng tôi, từ đó tôi tuyệt giấu hết quần lót đi, rồi một lần giặt cả đống;

À phải rồi, cậu còn thích cân cho tôi;

Thích… ừm, tắm cho tôi, chỉ là bây giờ tôi không cho cậu tắm cho mình nữa, thành ra cậu khá ai oán;

Phải rồi, còn thích dắt tôi đi… tè…

_(:)_

Đàn ông chòm sao Sư Tử có tôn nghiêm vẫn không nên nhắc lại chuyện như thế thì tốt hơn.

Nên nói, đến cùng tuổi thật sự của cậu là bao nhiêu, đến cùng trước đây quan hệ của cậu với tôi ra sao, thân phận thật sự của cậu là gì, tôi hoàn toàn không biết. Nói về tuổi đi, lúc tôi mới tỉnh lại, cậu trả lời qua loa rằng "Xem như là em trai anh", sau đó lại là "Xem như là cha anh"… Câu trả lời đó chênh lệch rất lớn. Tôi đoán cậu khoảng chừng hơn 10 tuổi, e rằng, là một thần đồng IQ cao?

Một ngày nào đó tôi hỏi cậu bao giờ đến trường học, cứ thế này không tốt.

Cậu bị tôi hỏi phiền quá nên nói thẳng: Em chưa từng đi học.

Lần thứ hai tôi chấn kinh.

Chưa từng đi học mà ngôn ngữ nào cũng hiểu? Chưa từng đi học mà có thể thành thạo kỹ thuật máy tính đến thế? Mã code mã gì đó đều tùy tiện viết được? Chưa từng đi học mà tôi hỏi đại một đề đạo hàm cấp cao cậu đều có thể trả lời được?

Thôi kệ, cũng được. Một thần đồng vu vạ trong nhà mình không chịu đi, đối với tôi không phải chuyện xấu lắm.

Sống quen với cậu rồi cũng không nỡ lòng. Đương nhiên, tôi sẽ không nói ra điều đó, bằng không nhóc con chắc chắn sẽ được nước làm tới!

À mà… Cậu nhóc trong kỳ dậy thì thật sự đáng sợ, hiện giờ không còn là nhóc con nữa, mà như là… thiếu niên? Cậu trai? Chàng thanh niên?

Ngay lúc tôi đang dùng ánh mắt sâu lắng triết học quan sát người nào đó trên sofa thì người nào đó thả tờ báo xuống, nhìn tôi, vẻ mặt bất đắc dĩ kiểu "Anh lại đang nghĩ lung tung gì đó" nhìn lại tôi. Tôi thật sự không nói thành lời, hóa ra cậu là người lớn trưởng thành khoan dung, còn tôi là thằng nhóc nghịch ngợm?

Dĩ nhiên, tôi đã quen với việc bị đảo ngược địa vị.

Nên tôi càng thêm quang minh chính đại quan sát cậu.

Bây giờ, cậu rất cao gầy, hai chân thon dài, áo sơ mi ô vuông màu xanh biển tôn lên vóc dáng của cậu, đúng là rất thiên vị… Nhìn gương mặt đó đi, cũng không phải con gái mà trắng nõn vậy làm gì, này! Nhíu mày cái gì? Được rồi được rồi, anh thừa nhận đúng là cưng rất tuấn tú, còn đẹp hơn mấy người trên ti vi, nhưng anh sẽ không bao giờ nói cho cưng biết, ai bảo bình thường cưng không biết kính già yêu trẻ hahaha…

"Cường điệu quá." Tôi khó chịu nói.

"Cái gì?" Cậu thả tờ báo xuống, nhấp ngụm nước chanh.

Tôi không tự chủ được đứng dậy, bước đến chỗ cậu.

Một tay cậu gác lên sofa, không cài cúc áo, để lộ da thịt rắn chắc, màu da vẫn trắng đến gần như trong suốt như cũ. Cậu nhìn tôi, đôi môi ướt át bóng lên vì nước chanh.

"Em cứ như ăn kích thích hoóc-môn ấy, không lâu trước kia còn là một cậu bé đáng yêu lanh lẹ mà, nhanh vậy đã…"

"Em nói rồi, em đang giai đoạn dậy thì."

"Hừ, thật không?" Tôi quỳ một gối xuống trước mặt cậu, nhìn cậu chăm chú, "Mới phát hiện màu tròng mắt của em rất nhạt nha…"

"Thật à?"

Tôi gật đầu: "Ừ… Lạ ghê, trước đây không thấy, cứ nghĩ là thuần đen, bây giờ mới nhìn ra, sao khá… À, khá giống màu chậu cá."

"Chậu cá?"

Chậu cá nằm sau ghế sofa, tôi vừa so sánh vừa nói: "Phải nói là giống với nước trong chậu cá, khá giống đó… Lẽ nào ánh đèn có vấn đề, anh thấy tròng mắt em hơi thiên về xanh, nhạt hơn so với người bình thường… Thậm chí có cảm giác trong suốt."

Dường như cậu không dễ chịu mấy, rủ mắt xuống.

Nhưng tôi không dừng lại được, tay nhẹ nhàng trượt xuống trán cậu, cẩn thận quan sát: "Chúng ta dùng cùng loại sữa rửa mặt phải không? Sao da em tốt quá vậy? Một chút tì vết cũng không có?"

Cậu quay đầu đi, vừa vặn để tôi thấy tai cậu ửng đỏ.

Giọng cậu hơi khàn: "Đừng như vậy, anh biết em thích anh mà."

Tôi cười nắm lỗ tai đáng yêu của cậu, như bóp lấy nhược điểm của ai đó, cười nói hệt tên lưu manh: "Biết chứ, ngày đầu tiên gặp nhau đã nghe cưng thổ lộ rồi, nhưng cưng vẫn chẳng làm gì hết. Anh chấp nhận lòng yêu thích của cưng, nhưng anh nghĩ mình thắng, hai ta cứ Plato là được rồi, Plato đó…"

(*) Tình yêu Plato: Tình yêu trong sáng, thuần khiết, chỉ có những mối liên hệ tinh thần và hoàn toàn không có quan hệ tình dục,…

Tôi không ngờ cậu đột nhiên vươn tay kéo cổ áo tôi xuống, khá cục cằn chạm vào môi tôi.

Là chạm.

Sức lực của cậu rất lớn, thậm chí tôi còn thấy hơi đau.

Nhưng ngay lúc ấy, đầu óc tôi trống rỗng.

Thật ra, từ khi nắm tai cậu, tôi đã có chỗ không thoải mái…

Từng hình ảnh mông lung lướt qua đầu óc tôi ——

Một người đàn ông tóc vàng nằm trên chiếc sofa trắng này. Còn tôi nhìn người đó chăm chú, mỉm cười vân vê hoa tai màu vàng của người đó, quan sát tai người đó dần dần đỏ ửng. Ngón tay tôi rê từ vành tai xuống dưới cằm tua tủa râu của người đó. Rồi nhìn người đó không chịu nổi đè tôi xuống…;

Người đàn ông tóc vàng luôn xuất hiện trước cửa nhà tôi vào hoàng hôn. Trong tay xách theo hai hộp cơm;

Người đàn ông tóc vàng là bạn thời đại học của tôi, không phải, từ tiểu học chúng tôi đã ở bên cạnh nhau;

Chúng tôi cùng đá bóng, cùng trốn học, cùng đánh nhau, cùng đi chơi điện tử, cùng thi, cùng tán gái, cùng uống rượu, cùng thi đấu, cùng tìm việc làm…;

Từ cấp hai, tôi bắt đầu thầm mến người đó;

Mái tóc vàng của anh là nhuộm từ thời cấp ba;

Bắt đầu từ năm hai đại học, chúng tôi quen nhau, hoa tai của anh là do tôi mua. Anh đeo bên trái, tôi đeo bên phải. Hoa tai của chúng tôi là một đôi;

Sau khi tốt nghiệp, tôi làm ngân hàng, anh làm ở công ty tư nhân;

Rồi, anh xuất ngoại;

Sau đó, là… tin tức ngộp trời, mưa to xối xả, xa xôi đến mức không thể tìm kiếm tung tích, tai nạn máy bay thảm khốc đến tuyệt vọng…;

Sau đó nữa là tang lễ của anh.

Viêm Bân… Viêm Bân…

Viêm Bân của em…

Ngay thời khắc này, tôi cảm giác cơ thể mình lạnh lẽo, cứng ngắc, cứ như không còn cảm giác. Sẽ không đau nữa phải không.

Mọi thứ xung quanh như biến chậm.

Trước mắt tôi là gương mặt của Tiểu Trạch, hình như cậu đang gào thét điều gì đó, chỉ là tôi không nghe thấy. Tai ù đi. Hai lỗ tai đều ù. Âm thanh rè tai ấy làm người ta đau đầu.

Cậu như một đứa trẻ, đỏ mắt lau nước mắt cho tôi, ban đầu dùng bàn tay, sau đó dùng ống tay áo, cuối cùng không lau nữa mà ôm tôi vào lòng.

Cái ôm của cậu thật sự rất dễ chịu, rất dễ chịu.

Tựa như nước ấm bảo bọc lấy tôi. Tựa như giờ đây lại được trở lại trong cơ thể mẹ.

Cảm giác này rất quen thuộc.

À, tôi nghĩ ra rồi.

"Chung cuộc" của tôi, "chung cuộc" mà tôi vốn ngỡ, chính là đi đôi với cái ôm ấp bảo bọc như này.

Khi ấy, tôi lấy con dao sắc bén dưới bếp đi vào phòng tắm, nằm trong nước ấm cắt cổ tay mình. Vì để ngừa lỡ như nào đó, tôi cắt cả hai cổ tay.

Sinh mệnh trôi đi từng giây từng phút, nước ấm đã biến thành biển máu.

Ý thức dần dần mơ hồ, tôi xuất hiện ảo giác.

Dường như có người đang khóc.

Khóc thay tôi.

Người ấy ôm tôi vào lòng thật chặt từ phía sau.

Người ấy liên tục thủ thỉ bên tai tôi: "Đừng khóc… Đừng khóc… Mọi thứ rồi sẽ tốt hơn, đã không sao rồi… Không phải anh mất đi tất cả, ít nhất, anh vẫn còn có em."

8. Chương 8

Tôi ngồi ở thư phòng, lật hình tốt nghiệp và xấp thư liên tiếp thời học sinh.

Thần kỳ ở chỗ, tối hôm qua tôi còn là bộ dạng không thể chịu đựng nổi, mà hôm nay đã không sao. Với tôi mà nói, Tiểu Trạch chính là linh đan diệu dược, tôi phát hiện mỗi lần nhìn thấy cậu, tâm trạng tôi đều không tệ.

"Vì vậy, những vết thương trên cổ tay anh là vì anh… Ừm, tự sát vì tình?"

"Ừ." Tiểu Trạch như con cún con nhìn tôi, khá dè dặt cẩn trọng.

"Người anh yêu, từ nhỏ sống bên anh, vì gặp tai nạn máy bay…"

“Đừng nói nữa.”

“Anh không sao! Nhưng anh thật sự không thể tưởng tượng nổi, một con người lạc quan xán lạn như anh sao lại có thể…”

Tiểu Trạch nhúc nhích môi, nhưng không nói gì.

“Có rắm thì thả!” Tôi không kiên nhẫn ra lệnh cho cậu.

Cậu suy nghĩ, rốt cục nói có phần bất đắc dĩ: “Năm ngoái, trong nhà anh xảy ra vài việc không tốt, anh với bọn họ ầm ĩ mấy lần, không qua lại nữa.”

“…Rồi sao?”

“Chuyện của anh ta làm anh bạo phát. Anh bỏ việc, nhốt mình trong nhà. Một tháng sụt đi chừng 5kg.”

“…”

“Khi đó, có lẽ anh đã bị trầm cảm. Anh rất ít khi ra ngoài, nhưng một khi ra ngoài thì không quan tâm đến đèn xanh đèn đỏ, đi tìm mấy tên lưu manh đánh nhau, hoặc là băng ngang qua đường…”

“…” [kuroneko3026]

“Sau này, anh không ăn không uống, không nhận điện thoại. Mỗi ngày chỉ nói chuyện với con cá vàng.”

Tôi nghe không vào, tiếp lời: “Cuối cùng, lấy bộ dạng bộ xương khô đi tự sát?”

“…A Cảnh, đều đã qua, bây giờ anh đã tốt hơn rồi.”

“Yên tâm, anh không có chuyện gì.”

Tôi buồn bực nhìn xấp ảnh chụp trong tay, lật xem thật lâu, nhận ra vài gương mặt quen thuộc, rồi hơi nghi hoặc hỏi: “Mà nè, nhóc, sao không thấy cưng trong đây?”

Cậu trả lời: “Em không phải bạn học của anh.”

“Vậy rốt cục em là cái gì của anh?”

“…Thì, là người yêu.”

“Có tin anh đạp em một đạp không?”

“Khụ khụ.”

“Trả lời đàng hoàng cho anh, trước đây hai ta có quan hệ gì? Người thân? Bạn bè?”

Cậu thở dài: “Xem như em là người ở chung với anh đi.”

“Hai ta ở chung??? (o)”

“A em phải đi nấu ăn đây!”

Nói xong, cậu bỏ đi.

Người ở chung?

Chẳng lẽ… Mình với nhóc con… thật là loại quan hệ đó?

Sao mình lại đi ở chung với một đứa nhỏ? Trước đây mình có người yêu rồi mà? Mình không thể bắt cá hai tay đó chứ…

Hoặc chỉ là ở ghép? Không phải, mình không nhớ có cho ai khác thuê phòng!

Tôi thấy cậu nhóc lại lừa tôi rồi… Đến cùng là thận phận gì mà thần thần bí bí, chẳng lẽ là con trai của lão đại hắc bang? Là hoàng tử điện hạ của vương quốc nào đó?

9. Chương 9

Ban đầu Tiểu Trạch ngủ cùng tôi là vì nửa đêm giúp tôi giải quyết vấn đề sinh lý (đừng nghĩ bậy), còn giờ, ngủ cạnh cậu đã trở thành thói quen. Tay chân tôi luôn lạnh lẽo, còn người Tiểu Trạch lại ấm áp, cậu chủ động kẹp chân tôi để ủ ấm cho tôi. Mặc dù nói người lớn chiếm tiện nghi trẻ nhỏ là không tốt… Nhưng… Là tự cậu dâng đến mà, không liên quan đến tôi!

Bây giờ còn thêm một thói quen nữa, là sau khi tỉnh lại, tôi sẽ kiểm tra cậu có còn bên cạnh mình không. Thật ra không có ý nghĩ gì, chỉ là thói quen mà thôi.

Nhưng tối hôm đó, tôi phát hiện cậu không có bên cạnh.

Đi tiểu đêm?

Tôi không ngủ được, muốn chờ cậu để nói chuyện nên tựa ở đầu giường chờ.

Tiếc là chờ thật lâu mà cậu cũng không xuất hiện.

Tôi khá mất kiên nhẫn đi ra khỏi phòng, vào nhà vệ sinh tìm người.

"Nhóc? Em vào đây hả?"

Không ai đáp lời.

Trong toa lét không có ai.

Xuống nhà bếp, không có ai.

Ra phòng khách, không có ai.

Phòng khách, không bóng người!

Tôi hơi cuống, lẽ nào giờ không phải ban đêm mà là ban ngày? Cậu đi mua thức ăn?

Một người trưởng thành như tôi mà lại sốt ruột vì một cậu nhóc không có ở nhà, thật yếu bóng vía… Được rồi hiện giờ thân thể của cậu không còn là đứa con nít nữa… Nhưng tôi thật sự rất sốt ruột! Cậu đi đâu??

Tôi kiểm tra thời gian trên điện thoại với thời gian của đồng hồ báo thức, giờ đúng đang là 2 giờ khuya, cậu có thể đi đâu?? Cậu đang chơi trốn tìm với tôi sao?

Ngay lúc nhận ra thường ngày cậu ấy không dùng điện thoại, tôi căn bản không thể liên lạc với cậu, thì trong lòng lại có cảm giác tuyệt vọng.

Tôi tựa lưng ra sofa, nhìn chằm chằm ánh sáng trong chậu cá.

Con cá vàng vừa thở ra bóng nước vừa nhắm mắt.

Trong chậu cá hắt ra ánh xanh nhạt, sóng nước lấp loáng.

Tim tôi tức đau, không biết nguyên nhân.

Tôi chỉ biết là tôi muốn cậu xuất hiện ngay bây giờ, lập tức xuất hiện trước mặt tôi!

Sau đó, tôi nghe thấy giọng Tiểu Trạch truyền ra từ trong phòng ngủ. Cậu đang gọi tôi.

Tôi tức tốc chạy đến.

Cậu ngồi trên giường, áo ngủ khá lộn xộn, phần lớn xương quai xanh đều lộ ra. Cậu dụi dụi mắt, ngáp: "A Cảnh, anh sao vậy? Hình như nghe thấy anh gọi em?"

"Em đi đâu?"

Có vẻ như cậu hơi xấu hổ: "Em… lăn xuống giường…"

"…"

Kiêu ngạo như tôi đương nhiên sẽ không nói ra những chuyện ngu xuẩn vừa rồi, tôi chỉ vào giường ra lệnh: "Nhanh ngủ, lăn xuống giường một lần nữa không cho phép em ngủ nữa!"

Cậu vội ngoan ngoãn chui vào ổ chăn, nhìn tôi nằm vào. Nhưng cậu không lập tức nằm xuống, mà chống đầu nghiêng người nhìn tôi. Ánh đèn ngủ lờ mờ làm cho tóc và lông mi cậu nhiễm một tầng trắng bạc.

Cậu thông minh như vậy, chắc chắn có thể đoán ra tôi lo lắng thế nào, thầm nghĩ hẳn cậu sẽ cười đắc chí lắm.

Nào ngờ không như dự đoán, cậu không hề cười. Vẻ mặt ngái ngủ vừa rồi tựa hồ cũng đã bị chôn vùi.

Giọng cậu nhẹ nhàng nhưng cực kỳ rõ ràng trong đêm tối: "A Cảnh, em hỏi anh một chuyện."

"Chuyện gì?"

Dường như cậu lưỡng lự, nhưng vẫn hỏi: "Nếu… Em nói là nếu… Một ngày nào đó, em, về, à, về trường, anh sẽ đồng ý chứ?"

"Nhóc lừa đảo, không phải lần trước em nói chưa từng đi học hả?"

"Chưa từng đi, cho nên mới muốn đi."

Logic gì vậy, bắt đầu học từ nhà trẻ hay sao?

Tôi lười châm biếm, trả lời: "Đến trường là chuyện tốt, dĩ nhiên đồng ý rồi, anh không giam cầm em."

"Nếu… chúng ta sẽ, sẽ không được gặp nhau nữa thì sao?" Giọng cậu khá nhỏ đi.

"Sao lại sẽ không được gặp nhau nữa?"

Cậu không nói gì.

Qua chừng nửa phút, cậu tắt đèn.

Hoàn toàn tối đen làm tôi cảm thấy an toàn, xong lại khá trống rỗng. Tôi nghĩ hồi lâu, mới hỏi: "Có phải em có chuyện gì gạt anh không?"

Cậu không trả lời.

Tôi nghĩ cậu ngủ rồi.

Nhưng tay lại cảm giác được cậu.

Tôi không hiểu nổi mình bị gì, nhưng khi cảm nhận được hơi thở cậu càng lúc càng gần, khi cảm nhận được nhiệt độ của cậu, người tôi lại bất thường. Nó tỏa nhiệt, miệng khô lưỡi khô, tôi muốn nuốt nước bọt nhưng bỗng nhiên thấy lúng túng.

Cậu vươn tay ra ôm lấy tôi.

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng tôi có thể cảm giác được chỉ cần thoáng đến gần thì có thể, có thể hôn môi —— nhận thức ấy làm tim tôi đập loạn. Tôi không muốn thừa nhận, nhưng tôi sẽ không ngốc đến mức không phát hiện, dường như tôi… xao xuyến trước cậu!

"Anh ngủ rồi sao? A Cảnh."

Quá hồi hộp, tôi dự định giả vờ ngủ, không lên tiếng.

"Ngủ rồi." Cậu khẽ cảm thán.

Hừ, anh tỉnh lắm nhé, để xem em muốn giở trò gì.

Cậu động đậy, sau đó, tôi thấy trán mình ươn ướt nong nóng. Mặt tôi đang cấp tốc nóng lên.

"Em thích anh, A Cảnh."

Anh biết…

"Thích anh, vẫn luôn thích anh. Rất nhiều năm về trước đã thích anh rồi."

Nhóc có cần buồn nôn đến vậy không… Cái mặt dày của anh sắp…

“Em thích anh đến vậy, nhưng em biết… mình không thể ở bên anh. Vậy nên, em không thể làm được gì ngoài nhìn anh gặp gỡ anh ta, nhìn anh thầm yêu anh ta, nhìn anh dần dần ở bên anh ta, nhìn anh cười, khóc, tuyệt vọng đều vì anh ta, thậm chí còn vì anh ta…”

Đều là chuyện trước kia rồi… Nhưng mà đến cùng quan hệ của nhóc với anh là gì? Lẽ nào là bạn học? Trúc mã trúc mã? Hay thật sự là anh em???

“Có 100 lần, em muốn trở thành cái ghế của anh; có 100 lần, em muốn trở thành cái gối của anh; có 100 lần… muốn trở thành quần áo, cái chén, bàn chải đánh răng, cây dù, sách vở của anh…”

Nhóc đây là… có đam mê cuồng đồ vật đó hả! Còn nữa, bỗng nhiên nhóc đóng phim thế này… Đừng buồn nôn vậy mà…

“Có 1000 lần, em muốn trở thành anh ta. Em muốn được như anh ta, ôm anh, hôn anh, bảo vệ anh.”

…Đột nhiên tôi thấy… dường như cậu nhóc này khá đáng thương…

“Lại có 10000 lần, em nghĩ, sao em không thể?”

…Em có thể!

Mẫu tính mãnh liệt dâng trào trong ngực tôi, gần như một khắc tiếp theo, tôi sẽ ôm chặt lấy cậu.

Tôi nghe thấy tiếng cậu vươn người ngồi dậy, giọng nói trở nên mông lung mà trầm khàn, “Nhưng hiện tại em hiểu rồi, quả nhiên, em không thể.”

Có ý gì?

Sau đó, cậu lại nói gì nữa, nhưng tôi hoàn toàn không nghe rõ.

Hô hấp của cậu dần đều đều.

Còn tôi lại phiền muộn. Tôi phiền muộn vì sao vừa rồi cậu chỉ hôn lên trán. Tôi phiền muộn vì sao cậu không cương quyết thổ lộ, vì sao câu nói sau cùng lại tiêu cực như thế.

Sau đó tôi lại phiền muộn vì sao bản thân bị một cậu nhóc đốn tim, đến cùng cậu có thành niên thật không? Có thể.. ừm… không…

Phiền muộn tới phiền muộn lui, chừng như cũng không hiệu quả.

Mãi đến khi mất mặt áp lại gần tên bên cạnh, rốt cục tôi mới thấy buồn ngủ.

Một đêm không mộng mị.

10. Chương 10

Sáng tỉnh giấc, tên đó lại không có ở đây. Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước, đang tắm rồi.

Gần đây tôi luôn cảm thấy thị lực của mình hơi kém, luôn thấy xung quanh mông lung sương mù, nhìn không rõ lắm. Khi nào rảnh phải đi kiểm tra mắt thử, chẳng lẽ tôi bị cận? Quả nhiên không nên hăng say xem Cậu Bé Bút Chì với tên nhóc!

Tôi vừa muốn thiêm thiếp thì cậu bước ra từ phòng tắm.

Cậu chỉ dùng khăn quây nửa người dưới, cả đường nét cơ thể đều được phơi bày.

Tôi không cầm lòng được nuốt nước bọt như sắc lang.

Quả đúng là kỳ tích!

Thằng nhóc mới hôm nào như con thú con sao có thể trưởng thành thế này —— hai chân thon dài thẳng tắp, vai rộng eo hẹp, không hề có sẹo lồi, bắp thịt đẹp đẽ căng tràn sức sống. Cao gầy hơn, đôi mắt từng to tròn cũng trở nên hẹp dài, mái tóc đen khuất sau gáy làm làn da càng thêm trắng.

Hôm nay dường như cậu đã bớt đi vẻ ngây ngô, thêm vào đó là sự thành thục gợi cảm.

"Dậy rồi?" Cậu vừa lau tóc vừa hỏi tôi, ngữ điệu hơi uể oải.

Tôi vô y quét qua bộ phận bị cậu che lại, thầm nghĩ, chẳng lẽ bây giờ đã bắt đầu mọc lông rồi?

Lúc trước ngồi ăn tôi không quan sát kỹ cậu, bây giờ mới phát hiện, tên này thậm chí ngay cả lúc ăn cũng thế…

Động tác luôn thong thả, mỗi lần cậu há miệng ăn rồi từ tốn nhai nuốt, tôi đều có kích động muốn liếm môi. Tôi có thể nhìn thấy hầu kết không quá rõ ràng của cậu trượt lên xuống để nuốt thức ăn. Sau khi gặm đùi gà, cậu vô thức liếm ngón tay mình, khi tôi nhìn thấy động tác ấy thì nơi nào đó bắt đầu không đúng…

Tôi cũng không hiểu vì sao mình lại trở nên háo sắc như vậy… Bèn cầm một miếng khoai chiên đưa đến bên miệng cậu: "Ăn cái này đi!"

Nhưng trong lòng lại ảo tưởng dáng vẻ cậu liếm ngón tay tôi.

Cậu ngẩn người, rồi há miệng.

Tôi đưa đồ ăn đến, thành công chạm vào môi cậu.

Mềm quá…

A a a cái này chẳng phải phí lời à! Chẳng lẽ có môi ai cứng ngắc hả???

Nhưng thật sự… rất mềm, mà còn ấm áp.

Tôi không muốn mình như con sói xám nhìn chằm chằm bé cừu trước mặt, nhưng không dằn lòng được, thậm chí còn liếm môi mình, vẻ mặt thật say mê…

Cậu nghiêng đầu xem ti vi.

Nhưng tai đã đỏ bừng.

Thông minh như cậu không thể không thấy hành vi mờ ám của tôi.

Nhưng này này! Không phải cưng đã nói là thích anh sao! Không phải cưng đã nôn nóng tỏ tình với anh không dưới mười lăm lần sao! Hiện tại còn bày đặt ngây thơ ngượng ngùng cái gì hả! Đại thịt tươi ở ngay trước mặt mà cưng không ăn nổi, cưng vẫn là đàn ông đấy chứ!!!

Đáng tiếc, cái tên đầu óc chậm chạp ấy đúng là không ăn.

Bất luận miếng đại thịt tươi là tôi mời gọi thế nào, tên đấy vẫn không đến.

Buổi tối tắm xong, tôi mặc pajama nằm trên sofa, mở phanh cổ áo, nhưng cậu nhắm mắt làm ngơ. Nếu là trước đây, chắc chắn cậu sẽ đỏ mặt không ngừng ám chỉ với tôi, thậm chí còn vứt cái gối qua để tôi che lại… Hôm nay sao vậy?

Lúc ngủ, tôi đặc biệt chừa chỗ ra cho cậu, kết quả tên khốn ấy lại nói cậu ta ra ngủ sofa???

Quan tâm lời tên nhóc ấy làm gì, dám cãi lời chòm sao Sư Tử tôi đây, hừ, cừu con, cưng còn non lắm!

Tôi thẳng thắn kéo cậu vào phòng ngủ, đẩy lên trên giường, khóa cửa lại.

Cậu hơi ngạc nhiên: "A Cảnh, sức anh càng lúc càng lớn…"

"Nhờ có em đấy."

"Hì hì…" Dường như cậu rất vui.

"Hôm nay em sao vậy? Sao cảm giác khách khí như thế này?"

"Không có."

“Xì…”

“Em buồn ngủ, ngủ thôi.”

“…” [kuroneko3026]

Nói xong, cậu lập tức tắt đèn, quay lưng với tôi ngủ.

Vốn tôi còn tính nói chuyện, muốn nhân cơ hội để phát triển tình thế, sao cậu có thể…!!!

Tôi lăn qua lộn lại không ngủ được, bóng lưng cậu như trở thành kẻ thù của tôi, tôi hung tợn dõi nhìn bóng lưng ấy, nguyền rủa vô số lần, cuối cùng nhích từng chút đến gần như con ốc sên.

Không biết mất bao lâu, rốt cục, tôi thành công kề sát vào lưng cậu.

Thật ra tôi cũng tự phỉ nhổ bản thân… Một người trưởng thành sao lại đi thích tên nhóc nhỏ tuổi hơn mình nhiều như vậy! Cho dù người ta có ăn thuốc kích thích hoóc-môn phát dục nhanh thì cũng không tốt! Nếu như người ta còn chưa thành niên, vậy chẳng phải tôi sẽ biến thành biến thái ư!

Nhưng tôi không kiềm chế được

~Xem chừng cậu đã ngủ rất sâu, nên tôi không hề khách khí!

Trước tiên xoa nắn cánh tay cậu, cứng, cơ bắp cũng rất chắc!

Sau đó chuyển xuống sờ eo, ăn đậu hủ đúng là rất mỹ vị.

Tiếp theo, trong niềm kích động tức thời, tôi ôm cậu, tay còn không lịch sự mà mò xuống bên dưới…

Đột nhiên, tôi bị bắt lấy!

“Đau đau!” Tôi hét to sau lưng cậu.

“Anh đang làm gì đó?” Tôi nghe thấy cậu cười khẽ.

“Ôi, một tảng thịt lớn… Sao cứng thế này…” Tôi giả vờ mình đang nằm mơ.

“Đừng giả vờ, em đang nghĩ rốt cục anh muốn sờ bao lâu, muốn sờ chỗ nào, không ngờ… A…”

Tiếng rên bất ngờ, ám muội bật ra từ cổ họng cậu, tôi đắc ý tiếp tục kích thích nơi nào đó của người ta, cực kỳ phấn khích: “Còn tưởng em vẫn chưa phát dục ở đây… Thằng nhỏ biết ngóc đầu lên bình thường đúng không?”

Cậu đẩy tay tôi ra, thở hồng hộc: “Anh đừng như vậy…”

“Tại sao? Không phải em nói thích anh sao? Lẽ nào em không nghĩ làm anh?”

“Không được…”

“Tại sao?”

“Không được là không được…”

Nghe lời từ chối kiên định như thế, tôi phát tức, tiếp tục nắm chặt của cậu, bắt đầu bạo lực kích thích nó. Cậu bắt lấy cổ tay tôi, dùng sức quá lớn làm tôi thấy đau. Nhưng tôi đang rất bực cộng thêm không vui, nên chẳng màng đến đau đớn, chỉ muốn nhìn thấy cậu trở nên hưng phấn vì tôi, trở nên mất kiểm soát vì tôi!

Cuối cùng cậu không thể kìm nén tiếng thở dốc được nữa, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Tên lưu manh là tôi hoàn toàn đặt cậu dưới thân, cố gắng để cái lều nhỏ càng lúc càng phồng lên.

Cho đến khi nó hoàn toàn đội quần ngủ ngỏng dậy.

Mới đầu cậu còn cố sức từ chối tôi, mà bây giờ chỉ thở dốc nhìn tôi, hàng lông mày nhíu chặt, đầu đổ đầy mồ hôi.

Nói thật tôi rất ngạc nhiên, lúc kéo quần lót cậu xuống, nhìn bảo bối xuất hiện mà như nhìn thấy cảnh lạ: "Trời đất, lớn quá…"

Kết quả cậu kéo tôi áp xuống giường, cúi người hôn tôi.

Là gặm cắn mới đúng.

Cậu nghiêng đầu gặm cắn môi tôi, đầu lưỡi nhanh chóng luồn vào miệng tôi, không có quy luật xâm chiếm bên trong. Mới mấy lần tôi đã bị cậu hôn đến đầu choáng mắt hoa, bắt đầu ngẫm xem thường ngày có phải là cậu giả vờ hay không —— nhìn thì ngây thơ, nhưng thật ra đã thân kinh bách chiến.

Bộ phận càng lúc càng bành trướng của cậu đè lên bụng tôi giữa nụ hôn kịch liệt, mỗi một lần tiếp xúc lại làm thân thể tôi thêm nhiệt tình. Mồ hôi của cậu rớt xuống người tôi, tôi trở nên khao khát, thèm muốn, cảm giác mình như biến thành một người khác, ý nghĩ duy nhất trong lòng chính là có được cậu.

Ngay vào khoảnh khắc tôi không còn tiết tháo cởi quần ngủ của mình xuống thì cậu lần nữa ngăn tôi lại.

Cậu thở hổn hển chống người lên, nét mặt ẩn khuất trong bóng tối, giọng nói khàn đục: "Không thể tiếp tục nữa."

Tôi cực kỳ bực bội vì cậu luôn dập tắt hứng thú của người khác.

"Em lại làm sao?" Tôi cực khó chịu.

Cậu hít sâu nhiều lần, mới nói với tôi: "Chúng ta không thể làm… Không thể, em không muốn bây giờ đã phải…"

Đến cùng thì đường não của người ngoài hành tinh bị làm sao thế? Tôi thật sự muốn bổ nó ra nghiên cứu một phen.

Đã tỏ tình với tôi nhiều lần vậy mà, hiện giờ chỗ đó cũng sưng thành như thế, còn chờ đợi cái gì?

"Anh muốn làm với em." Tôi cục cằn nói.

Cậu mở lớn mắt, lắc đầu: "Không được."

"Mẹ kiếp hôm nay anh muốn em!" Tôi rống lên.

Rồi cởi quần ngủ với áo ngủ ra, lần thứ hai hôn cậu.

Lồng ngực chúng tôi dán sát vào nhau, tôi ngồi lên chỗ mẫn cảm của ai kia.

Tim cậu cũng đập thình thịch tựa như tôi, tôi nghe thấy cậu nghẹn giọng chửi một tiếng, sau đó bỗng nhiên ôm tôi lên, đi vào phòng tắm, vặn mở vòi nước.

11. Chương 11

Lần đầu tiên của chúng tôi được tiến hành trong bồn tắm.

Làn nước ấm áp, li ti ào ào chảy xuống từ vòi sen, cậu đẩy tôi vào thành bồn tắm hôn tôi.

Chúng tôi làm tình trong nước. Cậu nâng hai chân tôi lên, nhíu mày, tiến vào cơ thể tôi. Cảm xúc dâng trào, không phải mỗi vật của cậu tiến vào, mà còn có dòng nước ấm chen chúc. Cảm giác trống rỗng ngay lập tức được lấp đầy.

Không thể không nói, vào lúc làm loại vận động dữ dội thế này, thật sự cậu gợi cảm chết người.

Mái tóc đen ướt sũng, bết ôm vào mặt. Từng giọt chất lỏng chảy xuống da cậu, nhiễu xuống người tôi. Thời khắc động tình, cậu sẽ cúi xuống hôn cổ, cắn bả vai tôi. Hai tay lượn lờ khắp cơ thể tôi, nâng mông tôi lên, cứ như thấy chúng tôi còn chưa đủ khắng khít, kết nối còn chưa chặt chẽ.

… (kuroneko3026)

Có lần đầu tiên, rất dễ dàng có lần thứ hai.

Cậu nhóc này làm tình khá quái gở.

Cậu luôn thích làm trong phòng tắm, làm ở trong nước.

Thôi, dẫu sao tôi cũng không ghét. Thật ra, làm trong nước thoải mái thật sự, lần nào cũng đều bị cậu làm đến chết đi sống lại.

Thỉnh thoảng, tôi cũng sẽ yêu cầu làm ngay trong phòng ngủ.

Có lúc cậu sẽ đồng ý, nhưng sẽ mở điều hòa ở nhiệt độ thấp, trước đó còn uống rất nhiều nước. Chúng tôi thường làm được một nửa, rồi cậu giảm tốc độ, sau đấy, vẫn giữ nguyên trong cơ thể tôi mà ôm tôi ra xem ti vi, uống nước chanh. Nghỉ ngơi một lúc mới tiếp tục làm.

Tinh lực của người trẻ tuổi thật làm tôi kinh ngạc.

Lực kéo dài của cậu cực mạnh, làm trong phòng tắm mà tôi không kêu ngừng thì cảm tưởng như cậu có thể làm tiếp mãi…

Trong cuộc vận động mãnh liệt, tôi thường sẽ nảy sinh vài ảo giác.

Ví dụ như tôi sẽ cảm thấy mọi thứ đều tan chảy, mọi vật xung quanh đều trở nên mơ hồ, đều không chân thật.

Còn cậu, cũng từ từ tan chảy, hóa thành bọt biển ngũ sắc, mây mù diệu kỳ.

Cuối cùng, hoàn toàn dung hợp với tôi.

Khi tôi kể với cậu về ảo giác đó, cậu đặt ly nước xuống, xích lại gần ôm chặt tôi. Cậu dịu dàng hôn lên gáy tôi, thủ thỉ bên tai: “Nếu em có thể vĩnh viễn dung hợp với anh, có lẽ là chuyện tốt.”

“Sắc quỷ.”

“Hả?”

“Thật ra cậu muốn làm điều đó với tôi thì cứ làm đi.”

“Đây không phải nguyện vọng của cậu sao?”

“Nè…”

Bất tri bất giác, tay cậu luồn tiến vào trong áo sơ mi tôi, tên nhóc dâm dê này lại cứng rồi.

Mà thôi, không chê cậu, vì tôi cũng cứng mất rồi. Ở bên cậu, dường như luôn là phát tình vô hạn… Này, cái chuyện bản năng này làm sao lại xấu hổ thế nhỉ!

12. Chương 12

Thân thể tôi ngày càng tốt lên, buổi sáng cân thử, 65kg rồi. Trước đây còn lộ cả xương sườn ra, người chằng chịt vết thương, da thịt cũng thô ráp sần sùi, mà bây giờ không nhìn rõ xương sườn, vết thương cũng mờ đi, da dẻ trơn mịn, quan trọng là dần có cơ bắp, mặc dù không có vóc dáng đẹp như dâm dê nhà tôi, nhưng cũng không tệ lắm.

Tôi vẫn chưa nói cậu biết mình bao nhiêu kg, cậu cũng không hỏi tôi.

Mỗi ngày chúng tôi cứ trải qua như thế… Nói chung thì khá vui vẻ. Ngày nào tôi cũng được ăn món ngon cậu nấu, đôi lúc, chúng tôi vẫn sẽ ra ngoài đi dạo, vận động một ít cho cơ thể. Mà thật ra lượng vận động mỗi ngày của cả hai đều đạt chuẩn, vận động mạnh rất có lợi cho thân thể mà!

Lại một chiều nhàn nhã, tôi ngồi trên giường xem ti vi.

Cậu bưng ly nước chanh đến cho tôi, ngồi xuống bên cạnh. Tôi chú ý môi cậu lại hơi khô, trông gầy đi.

"Em gầy đi?" Tôi hỏi.

Cậu uống hớp nước: "Không có."

Tôi hơi xấu hổ: "Chẳng lẽ vì… gần đây hành sự nhiều, suy thận?"

Cậu lắc đầu.

Tôi tính hai ngày nay sẽ tha cậu, nửa đêm không đánh lén nữa.

Tôi cố xem ti vi, rồi than thở: "Thời gian này thị lực của anh giảm sút đáng sợ… Sao giờ cả phụ đề cũng không nhìn rõ nhỉ?"

Cậu ôm tôi nhích xuống chân giường: "Bây giờ thì sao?"

"Ừ đỡ hơn… Nhưng có lúc vẫn không rõ lắm." Tôi rầu rĩ cau mày, "Lần sau em đi với anh vào tiệm mắt khám thử, nên đeo kính rồi."

"Ừ."

"Lạ ghê… Đồ đạc xung quanh sao cứ mơ mơ hồ hồ… Tiểu Trạch, em thì sao? Em thấy rõ không?"

Tôi nhìn Tiểu Trạch, nhưng, tôi bị dọa sợ.

Vì mắt Tiểu Trạch đỏ ngầu, người cậu phát run. Tôi chợt nhận ra mình không nhìn rõ đường nét cơ thể cậu.

"Này em sao thế?? Sao khóc??? Không có gì, chỉ là anh không thấy rõ tí thôi, sau này đeo kính là được…"

"Ừm, em biết."

Tiểu Trạch dụi mắt, lại gần ôm tôi.

Buổi tối hôm ấy, cậu khá là dịu dàng.

Giống như lần đầu tiên, câu ngây ngô hôn lên thân thể tôi, không buông tha chỗ nào.

Sau khi xong việc, cậu và tôi trần trụi ôm nhau.

Tôi thật sự thích cái ôm của cậu.

Thoải mái cực kỳ, tựa như được nước ấm bảo bọc. Như thể chỉ cần được cậu ôm, thì đau đớn gì cũng có thể lãng quên, khốn khó gì cũng có thể vượt qua.

13. Chương 13

Lúc tỉnh dậy, tôi thấy trống rỗng.

Tôi vô thức nghĩ mình đang nằm mơ, còn là một cơn ác mộng. Bởi vì, tôi không nhìn thấy.

Không phải hoàn toàn không nhìn thấy, mà là mọi vật xung quanh chỉ còn bóng dáng. Giống như tôi có thể cảm nhận được Tiểu Trạch đang ở bên cạnh, có thể nghe thấy cậu nói chuyện, nhưng tôi không nhìn thấy, mà chỉ có thể nhìn bóng dáng mơ hồ của cậu.

"Tiểu Trạch, anh… anh không nhìn thấy."

"Xin lỗi."

Tôi nắm tay cậu như nắm lấy cọng cỏ cứu mạng: "Sao em lại xin lỗi?"

“Xin lỗi… Xin lỗi… A Cảnh… Xin lỗi…”

“Rốt cục xảy ra chuyện gì? Nói đi? Tiểu Trạch, rốt cục em gạt anh chuyện gì? Anh bị bệnh phải không? Bệnh nan y???”

Có chất lỏng nóng hổi rớt xuống mặt tôi, là nước mắt của Tiểu Trạch.

Cậu ấy khóc, không ngờ cậu ấy lại khóc.

Lúc sau, tôi nghe thấy cậu cố ra vẻ bình tĩnh nói với tôi: “A Cảnh, đã đến lúc rồi. Lát nữa, chắc sẽ có rất nhiều âm thanh… Nhưng dù anh nghe thấy gì, cũng đừng mở cửa, đừng…”

Cậu còn chưa nói hết, tôi đã nghe thấy âm thanh cực kỳ ồn ào.

“Rầm rầm rầm rầm rầm ——” tiếng gõ cửa.

“Reng reng reng reng reng ——” tiếng điện thoại bàn.

Tiếng điện thoại di động của tôi cũng vang lên.

Tin nhắn QQ, tin Wechat, toàn bộ, toàn bộ đều vang lên.

Rồi, tôi nghe rõ ràng tiếng của ai đó.

“Con trai… con trai con ở đâu? Mở cửa đi con?”

“Cảnh, nhanh mở cửa, mẹ cậu sốt ruột lắm rồi!!”

“Không được thì báo cảnh sát? Cậu ấy không thèm bắt điện thoại!!”

“Có phải nó đang ngủ không?”

“Không thể, lâu vậy mà… Gần đây cậu ấy cũng bất thường, không đi làm, có khả năng…”

“Ôi, con trai tôi…”

… [kuroneko3026.wp.com]

Ồn ào quá, ồn ào quá…

Ồn ào quá ồn ào quá ồn ào quá ồn ào quá ồn ào quá ồn ào quá ồn ào quá…

Tiểu Trạch, em đang nói gì đó?

Tiểu Trạch, em đang khóc đấy hả?

Anh nên làm thế nào đây, Tiểu Trạch?

Tại sao anh không nhìn thấy em?

Rốt cục xảy ra chuyện gì?

Tôi cảm nhận được cậu đưa vật gì đó cho mình.

Dựa vào xúc cảm, tôi biết là điện thoại.

Tôi áp điện thoại lên tai, “Alo”, đầu bên kia là tiếng mẹ tôi đang khóc: “Con bắt máy rồi, cuối cùng cũng nghe rồi! Cái thằng này sao không mở cửa? Con bị làm sao hả? Dù có xảy ra chuyện gì cha mẹ cũng luôn ở bên cạnh con, con đừng nghĩ quẩn…”

Mắt chợt ươn ướt, mũi chua xót, tôi hít sâu mấy hơi, mới khàn giọng lên tiếng gọi đầu bên kia điện thoại: “Mẹ…”

Bỗng, ngón tay lạnh như băng đang chạm vào tôi rời đi.

Bóng người cũng dần dần phai mờ.

Tiểu Trạch?

Em muốn đi đâu, Tiểu Trạch?

Tôi chợt thấy mệt mỏi cực độ, mất đi ý thức.

14. Chương 14

Lần nữa mở mắt ra, xung quanh tôi vây kín người. Tôi đang ở bệnh viện. Tất cả đều rất rõ ràng, thị lực hoàn toàn không còn vấn đề gì.

Mẹ rót cho tôi ly nước, liên tục lặp lại: "Cũng may không bị sao, cũng may không bị sao, cái thằng ngốc này, mẹ còn tưởng sẽ không được gặp con nữa…"

Người đồng nghiệp thân quen cũng nói: "Bỗng nhiên bỏ bê công việc, không tìm được cậu… Thắc mắc cậu bị làm sao, không chịu mở cửa, không bắt điện thoại… Đến cùng có chuyện gì thế, người lạc quan như cậu sao lại sẽ…"

Tôi nhìn cổ tay mình, vết máu rất rõ. Hai cổ tay đều có.

Mẹ nói tiếp: "May là thân thể con vốn không yếu, bác sĩ bảo con không mất quá nhiều máu, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ tốt lên."

Đồng nghiệp mồm năm miệng mười: "Thấy trạng thái tinh thần tốt hơn một tí so với lúc trước."

Còn có nữ sinh đỏ mặt nói: "Trước đây không quan sát kỹ, A Cảnh cũng đẹp trai quá."

"Đẹp trai vậy, sau này chắc chắn có rất nhiều cô gái theo đuổi… Mệnh tốt quá mà, sao có thể tùy tiện từ bỏ, cậu nói có đúng không!"

Tôi sửng sốt thật lâu, sắp xếp lại tâm tư hỗn loạn, mới nhỏ giọng hỏi: "Hôm nay là ngày mấy tháng mấy?"

"Ngày 27 tháng 3. Sao thế?"

Trong phút chốc tôi rơi xuống vực sâu.

27 tháng 3?

Tất cả những chuyện đã xảy ra là sao vậy chứ?

Ngày 1 tháng 4 tôi tỉnh dậy trên giường, gặp Tiểu Trạch. Tôi sống với cậu nửa năm, cậu chăm sóc tôi từ bộ xương 45kg đến như bây giờ. Những chuyện đấy, rốt cục là sao?

"Con sao thế? Còn khó chịu hả?"

Quả thật tôi không biết nên làm gì. Tôi nắm chặt cổ tay mẹ, hỏi bà: "Mẹ, Tiểu Trạch đâu? Mẹ có thấy Tiểu Trạch không? Em ấy ở cùng con, chỉ hơn 10 tuổi… Cứ xem là khoảng 20 tuổi? Em ấy đâu? Chắc chắn mọi người gặp em ấy rồi chứ?"

"Con bình tĩnh đã! Tiểu Trạch? Mẹ không gặp, là bạn con à?"

"Em ấy vẫn ở cùng con…"

"Không thể, lúc chúng ta đi vào phòng, con đang ở trong bồn tắm… Trong phòng tuyệt đối không còn ai khác, con xác định người đó ở bên cạnh con?"

"Con có phương thức liên lạc với người đó chứ? Gọi điện thử xem?"

Tôi không hề có số điện thoại của Tiểu Trạch.

Tôi không quan tâm đến sự phản đối của mọi người, mà tức tốc trở về nhà.

Đúng là khó tin nổi.

Căn phòng của tôi lại như thế —— bừa bộn khủng khiếp, đèn chỗ nào cũng bị phá vỡ, ti vi mở không lên, dưới sàn phủ lớp bụi bặm, đồ trong tủ lạnh đã ôi thiu hôi thối. Phòng tắm vẫn quẩn quanh mùi máu tươi nồng nặc.

Nhưng hôm qua nào có như thế này.

Mặc dù sương mù phủ kín khắp nơi, mơ mơ hồ hồ mờ ảo. Nhưng nhà tôi vẫn sạch sẽ, thơm mát. Trên ban công có trồng nha đam, có cây bạc hà, trên bàn còn để kẹo, ti vi thì chiếu Cậu Bé Bút Chì, tủ lạnh được trang bị đầy đủ, mỗi ngày, trong nồi đều có món ăn thơm ngon. Em ấy luôn làm nước chanh cho tôi, rồi ngồi bên cạnh tôi đọc sách báo, khỏa thân cùng ngồi trong bồn tắm dây dưa với tôi, ôm tôi nằm ngủ trên chiếc giường êm ái…

Lẽ nào, tôi mơ một giấc mộng thật dài?

Dài đến nửa năm, mà còn là giấc mộng cực kỳ chân thật?

Lẽ nào, Tiểu Trạch căn bản không hề tồn tại???

Không, tôi thường đi tản bộ với cậu, các bác gái xung quanh chắc chắn vẫn còn nhớ, tôi với cậu đi ăn ở quán ăn gần nhà, đi mua đồ ở chợ gần nhà, chắc chắn bọn họ vẫn nhớ!!!

Tôi ôm niềm tin ấy cố gắng tìm kiếm những người trong trí nhớ.

Nhưng đáp án lại làm tôi sụp đổ. Bọn họ không có bất kỳ ấn tượng nào về Tiểu Trạch. Thậm chí, còn không tìm thấy mấy người từng xuất hiện trong trí nhớ —— nếu không phải đã chuyển đi nơi khác, thì là đã qua đời.

Thứ duy nhất không thay đổi dường như chính là bể cá trong phòng.

Nước bể xanh thẳm, gợn nước sóng sánh. Con cá vàng màu đỏ cam dạo chơi trong chậu, không buồn không lo.

“Rốt cục em đang ở đâu, Tiểu Trạch?”

Tôi đứng đối diện bể cá, nhẹ giọng hỏi.

“Sao anh không tìm được em?”

“Sao… mọi người đều nói em không tồn tại?”

“Nhưng rõ ràng mấy tiếng trước chúng ta còn ở cạnh nhau…”

“Đừng đùa anh nữa.”

“Em đi ra đi.”

“Em đi ra… Em đi ra đi… Anh…”

“Anh sẽ không bắt nạt em nữa… cũng không… xem em thành chân sai vặt nữa… Sau này anh cũng sẽ rửa chén phụ em, nấu ăn phụ em, giúp em giặt quần áo, đấm bóp cho em, nhé? Em đừng làm anh sợ…”

Tôi đúng là người rất lạc quan.

Mấy ngày trước tôi còn mỉa mai, không tin bản thân sẽ là người chết vì tình.

Cũng không tin bản thân sẽ trải qua loại đau khổ này.

Nhưng bây giờ, cái cảm giác đau đớn bỗng dưng xuất hiện không kịp chuẩn bị, tôi lại lần nữa không biết nên tiếp nhận thế nào.

Tôi sụp đổ gục người xuống theo sofa, ngồi xổm dưới sàn run rẩy.

Tôi không biết sao mình lại chảy nhiều nước mắt đến vậy, một người đàn ông sao nói khóc là khóc.

Cửa bị mở ra, tôi nghe thấy giọng mẹ lo lắng gọi tên mình.

Mẹ, con xin lỗi, lại bắt mẹ nhìn thấy bộ dạng này của con rồi, dọa mẹ sợ nữa rồi.

Nhưng con bảo đảm, sau này sẽ không như thế nữa.

Đây là lần cuối cùng.

15. Chương 15

Tôi dần dần hồi phục.

Thứ chống đỡ tôi là một vài phát hiện ngẫu nhiên.

Ví dụ, trong tài khoản của tôi thật sự tăng rất nhiều tiền. Đó là lãi kiếm được từ cổ phiếu của Tiểu Trạch; ví dụ, lỗ bấm tai phải của tôi đã bít lại, tôi nhớ Tiểu Trạch đã tháo khuyên tai của tôi xuống, cậu nói, cứ phải thấy nó làm cậu rất ghen tị; thực tế thân thể tôi chính là chứng cứ to lớn nhất, lúc tôi bỏ bê công việc không được khỏe mạnh như bây giờ, thương tích trên người cũng không thể lành lặn không còn dấu nhanh đến thế.

Tôi bắt đầu điều tra sự việc về Tiểu Trạch.

Tôi nhớ lại mỗi một chuyện chúng tôi trải qua, sau đó, từ từ tìm ra vài điểm đáng ngờ.

Đầu tiên, Tiểu Trạch đã nói nhiều lần, cậu nói cậu vẫn luôn quan sát tôi, từ lúc tôi còn là trẻ con đến bây giờ. Điều này nói rõ, cậu luôn ở bên cạnh tôi;

Thứ hai, cậu nói cậu là người sống chung với tôi, vừa như là cha tôi mà cũng vừa như là em trai tôi… Có thể, cậu luôn ở cạnh tôi;

Thêm nữa, cậu thích ướt mưa, luôn làm tình trong bồn tắm, liên tục uống nước, sợ ánh mặt trời, mỗi lần ra ngoài cậu rất dễ mệt mỏi, miệng môi sẽ trở nên khô khốc, trông có vẻ uể oải chán chường, gầy yếu, nhưng một khi uống nước vào sẽ khỏe trở lại;

Nửa đêm tôi thường không tìm được cậu;

Cậu nói, cậu không thể sống bên tôi;

Cái ôm của cậu cực kỳ thân quen, lần đầu tiên cảm nhận được ôm ấp của cậu là cái lần tôi tự sát ấy;

Thế giới của tôi và cậu càng lúc càng mông lung, tôi đoán chừng là vì thị lực của mình không tốt, nên mới không thấy rõ, nhưng tôi chưa từng nghĩ đến, có thể, có thể là vì khung cảnh thật càng lúc càng mờ ảo;

Cậu từng nói với tôi vào một ngày mưa, có lẽ có hai thế giới, thật ra tôi đang ở một thế giới khác ——

Vậy nên, tôi có thể suy đoán rằng, thực tế, tất cả những chuyện lúc trước đều xảy ra ở một thế giới khác?

Vì thế không phải là cậu không tồn tại, mà hiện tại, chúng tôi đang ở không gian khác nhau?

Là vậy ư? Thế thì, tôi sẽ phải tìm cậu như thế nào đây?

Suy cho cùng, cậu là ai?

16. Chương 16

Mấy tháng sau, tôi bất ngờ có một phát hiện trọng đại.

Lúc ấy, tôi đang dọn dẹp lại rác trong điện thoại mình, vô tình mở thư mục ảnh, có một video dài đến 5 phút. Tên là "Dành cho A Cảnh thân yêu của em."

Trong khoảnh khắc đó, tim tôi suýt nhảy lên họng.

Tôi biết, những thứ trong này chắc chắn là do cậu lưu lại!

Vậy cuối cùng, mục đích cậu đưa điện thoại cho tôi không hẳn là để tôi nghe máy, mà còn hi vọng tôi biết trong điện thoại có thứ cậu muốn tôi biết? —— Trời ạ tôi đúng là đầu đất, vậy mà lại không phát hiện ra!!!

Chất lượng video không tốt lắm, nhưng tôi không thể hình dung nổi cảm thụ của bản thân.

Trong phút chốc xem nó, mắt tôi mơ hồ, phải dụi liên tục mới không còn mờ ảo.

Cậu ngồi trên sofa trắng nhà chúng tôi quay lại, mặc áo sơ mi và quần quen thuộc, hai chân bắt chéo, trên bàn còn để một ly nước chanh.

"Anh khỏe không, A Cảnh?"

Tôi nghe được giọng cậu, nhưng lại chẳng thể trả lời.

"Anh xem được cái này chứng tỏ anh đã trở lại. Thú thật, em rất không muốn anh trở lại. Em vẫn đang nghĩ có nên nói với anh hay không, để anh chuẩn bị tâm lý, một khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại đồng loạt vang lên, nghe thấy tiếng người gọi anh, nghe thấy tiếng gõ cửa, thì đừng quan tâm đến, anh chỉ cần có em là đủ rồi. Nhưng mà, suy nghĩ ấy của em quá ích kỉ. Em không thể ép buộc anh sống với em, không thể ép buộc anh cùng tan chảy với em, cùng nhau biến mất không còn bóng hình."

…Tan chảy? Biến mất? Là sao?

Cậu rủ mắt xuống, không thấy rõ vẻ mặt, một hai giây sau, cậu nói tiếp: "Bây giờ có lẽ anh đã biết em không phải là người rồi phải không."

… [kuroneko3026.wp.com]

Cậu ngẩng đầu, đôi mắt đẹp trong veo, còn pha thêm chút xanh thẳm. Mái tóc của cậu khẽ phất phơ, như rong đang trôi nổi trong nước, da cậu như trong suốt: "Em là nước. Từ khi có ý thức, em đã sống trong chậu cá trong nhà anh."

Nước?

Nước???

Cho nên một khi rời khỏi nước thì sẽ dễ dàng héo rũ? Cho nên có thể kiểm soát sương mù? Cho nên sợ tiếp xúc với ánh mặt trời? Cho nên rất trắng, da thịt như trong suốt? Cho nên đôi mắt mới pha màu xanh lam? Cho nên…

Đầu tôi hỗn loạn.

"Em vẫn luôn nhìn anh, từ khi anh còn là đứa bé ngồi ở nhà xem Cậu Bé Bút Chì, nhìn anh bắt chước theo siêu nhân chạy loạn trong phòng; nhìn anh ngồi một mình ở nhà chờ cha mẹ về; nhìn anh làm bài tập; nhìn anh vẽ; nhìn anh dần dần lớn lên."

"Em vẫn luôn thích anh, vì chỉ có anh mới đi tìm em nói chuyện. Anh luôn nhớ cho cá vàng ăn, lau dọn thay nước cho em, lúc mẹ không có nhà, anh thích kể chuyện trên trường với em, kể về giáo viên, bạn học, và cả mối tình đầu của anh."

"Lần đầu nghe anh kể anh thích tên Đặng Viêm Bân, em thật sự rất ngạc nhiên, cũng rất ghen tị. Em muốn nhìn thử tên đó như thế nào. Nhân một ngày trời đổ mưa, em đi theo bình nước của anh. Em nhìn thấy tên đó cầm dù cùng anh đi về nhà, cùng anh làm bài tập, em rất ghen tị. Nhưng chịu thôi, em chỉ là nước, em không thể sánh bước bên anh được."

"Anh trọ ở trường, không về nhà, không ai dọn dẹp cho em, cũng không ai nói chuyện với em, em buồn lắm. Cuối cùng anh cũng về, em cực kỳ vui, nào ngờ anh lại về cùng với tên đó."

"Hắn ta nhuộm tóc vàng, ngồi trên sofa hôn anh, ôm anh."

"Anh cười vui vẻ đến vậy, đẹp đến vậy, em nhủ, thôi thế này cũng được."

“Nhưng có lúc, em vẫn sẽ nghĩ, tại sao em chỉ là nước chứ? Tại sao em không thể trở thành bạn của anh, không thể giúp đỡ gì cho anh? Anh mệt, em không thể là chiếc ghế cho anh; anh buồn ngủ, em không thể là cái gối cho anh; anh đói bụng, em không thể nấu cơm cho anh; anh muốn ra ngoài dạo chơi, em cũng không thể đi cùng với anh.”

“Em cũng muốn được như tên đó, ở bên cạnh anh.”

“Lần đầu tiên phát hiện em cũng có thể giúp anh là một buổi tối nào đó, anh bị sốt. Trong nhà chỉ có một mình. Anh rất khó chịu, rất khó chịu, hình như còn hôn mê. Em không biết nên làm gì, em muốn rót ly nước cho anh nhưng em chỉ là nước, không biết phải làm thế nào mới có thể đến bên anh —— rồi thì, kỳ tích xuất hiện. Ngay lúc còn chưa ý thức được, xung quanh phủ đầy sương mù, em di chuyển, thuận lợi cầm ly nước đi đến gần anh. Suôn sẻ cho anh uống thuốc, chườm khăn cho anh, em ôm được anh giống như tên đó, anh không biết lúc ấy em thỏa mãn thế nào đâu.”

“Năng lực của em càng lúc càng lớn. Dường như em có thể có mặt ở tất cả những nơi có nước.”

“Sau này, gia đình xảy ra chuyện, người anh yêu nhất qua đời. Đoạn thời gian đó anh bỏ bê công việc, đánh nhau, uống rượu, mỗi tối lại nói chuyện với em, anh càng ngày càng gầy, sắc mặt cũng càng lúc càng tái xám. Em muốn nói chuyện với anh, muốn an ủi anh, nhưng em không làm được.”

“Tối ngày 26 tháng 3, em thấy anh cầm con dao, cởi quần áo đi vào phòng tắm. Em bị dọa sợ. Em muốn cản anh, nhưng trong phòng không khí khô ráo, tốc độ di chuyển của em không đủ nhanh. Em có thể nghe thấy tiếng máu anh không ngừng chảy, em nghĩ, bất luận trả cái giá nào cũng phải cứu anh.”

“Vì thế, em sáng tạo ra một thế giới. Rồi dẫn anh vào đó.”

“Em muốn thay thế người yêu anh, chữa trị cho anh, em muốn thực hiện nguyện vọng của mình, thổ lộ với anh, hi vọng anh yêu em.”

“Chăm sóc anh đúng là chuyện rất thú vị, anh cũng thật là ngạo kiều, rõ ràng rất thích em mà lại cứ mạnh miệng. Ra vẻ người lớn, ra vẻ không muốn em chăm sóc, chứ thật ra thì thích đồ ăn em nấu, thích uống nước em pha.”

“Em thật sự không ngờ, anh thích em.”

“Thế nhưng, cái giá đánh đổi để sáng tạo ra thế giới nhanh chóng xuất hiện. Tốc độ lão hóa của em quá nhanh. Từ hình dáng thiếu niên mà trong thời gian ngắn ngủi đã biến thành thanh niên.”

“Em không thể làm tình với anh trong tình trạng nóng bức, khô ráo. Em sẽ tan chảy ngay lập tức.”

“Năng lực của em sụt giảm ngày qua ngày, dần dần em không tạo ra được trọn vẹn hình ảnh trong thế giới ấy, nên anh mới không nhìn rõ đường nét trong đó. Dần dà em nhận thức được, tính mạng của em càng ngày càng ngắn, đến thời điểm em sẽ tan chảy, còn anh, nếu không quay về thế giới hiện thực, thì sẽ chết.”

“Em sẽ không để anh chết, anh nhất định phải sống thật tốt. Cho dù trải qua chuyện gì, sinh mạng luôn là cái quan trọng nhất, là cái quý giá nhất, tuyệt đối không thể vứt bỏ, anh hiểu không?”

“Còn về em, anh cũng đừng thương tâm.”

“Em là nước, em có mặt ở khắp mọi nơi.”

“Em ở trong chậu cá, em ở trong biển, em ở trên đám mây, em ở ngoài ruộng đồng.”

“Mỗi một giọt mưa đều chứa đựng em.”

“Trong mỗi ly nước chanh anh uống đều có em.”

“Trong mỗi món ăn anh nuốt xuống đều có em.”

“Không những vậy, trong mỗi giọt mồ hôi, trong máu, trong thân thể anh đều có em.”

“Em và anh dung hợp với nhau. Vậy là em sẽ không biến mất rồi.”

“Em sẽ vĩnh viễn ở bên anh.”

“Nên, đừng khóc mà.”

“Có thể nào xin anh chờ em không?”

17. Chương 17

Hai năm sau, không biết có chuyện gì mà tiền tiết kiệm của tôi bỗng tăng lên.

“A Cảnh, em về rồi này.

—— Tiểu Trạch”

Tôi xem ít nhất mười lần, 10 phút sau, tức tốc chạy về nhà. Bỏ ca làm gì đó tôi không quan tâm, tiền lương thích trừ cứ trừ.

Mở cửa, người tôi đang phát run, miệng lưỡi khô khốc.

Tôi thấy mình như đang nằm mơ, vì người mà tôi không gặp trong hai năm qua lại đang nhàn nhã ngồi trên sofa, vừa uống nước chanh vừa chân thành nhìn tôi. Trên ti vi đang chiếu Cậu Bé Bút Chì…

“Tiểu Trạch?” Tôi hỏi thăm dò.

“A Cảnh, anh có nhớ em không?”

“Có phải anh xuyên qua rồi không? Có phải em lại dẫn anh vào thế giới khác rồi không? Hả?”

“Đây là thế giới thực.”

“Vậy sao em xuất hiện?”

“Anh xem, hồ ly khổ công tu luyện sẽ có thể thành tinh, nước khổ công tu luyện đương nhiên cũng sẽ có thể thành tinh.”

Tôi câm nín: “Vậy là… Em là nước tinh?”

Cậu nghiêm túc suy nghĩ: “Tương tự vậy.”

“Lại tương tự =. =, em không thể trả lời chuẩn xác hơn sao! Thế sau này em còn đi mất không?”

“Cứ vu vạ trong nhà anh nhé?”

“Hừ.”

“Ý là có thể phải không?” Tiểu Trạch đứng dậy, tôi phát hiện cậu lại cao lớn hơn, ấy vậy mà còn cao hơn tôi nửa đầu! Cậu bước đến chỗ tôi, cười đến tôi choáng đầu, “Anh vẫn chưa trả lời em đâu đấy, có nhớ em không?”

“Đứa ngốc mới đi nhớ em.”

“Vậy thì anh ngốc nào mỗi ngày đều điên cuồng hét với chậu cá ‘Em mau quay lại’ nhỉ.”

Tôi trợn mắt: “Em… Em…”

“Anh ngốc nào luôn gọi tên em, ở trên giường làm đủ chuyện nhỉ.”

“Tên biến thái này!!”

“A Cảnh, em rất nhớ anh.”

“Hừ.”

“Anh nhớ em không?”

“Có… chút xíu thôi… Em cười gì hả!”

“Anh rất đáng yêu.”

“ (//// ////)”

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tan-chay